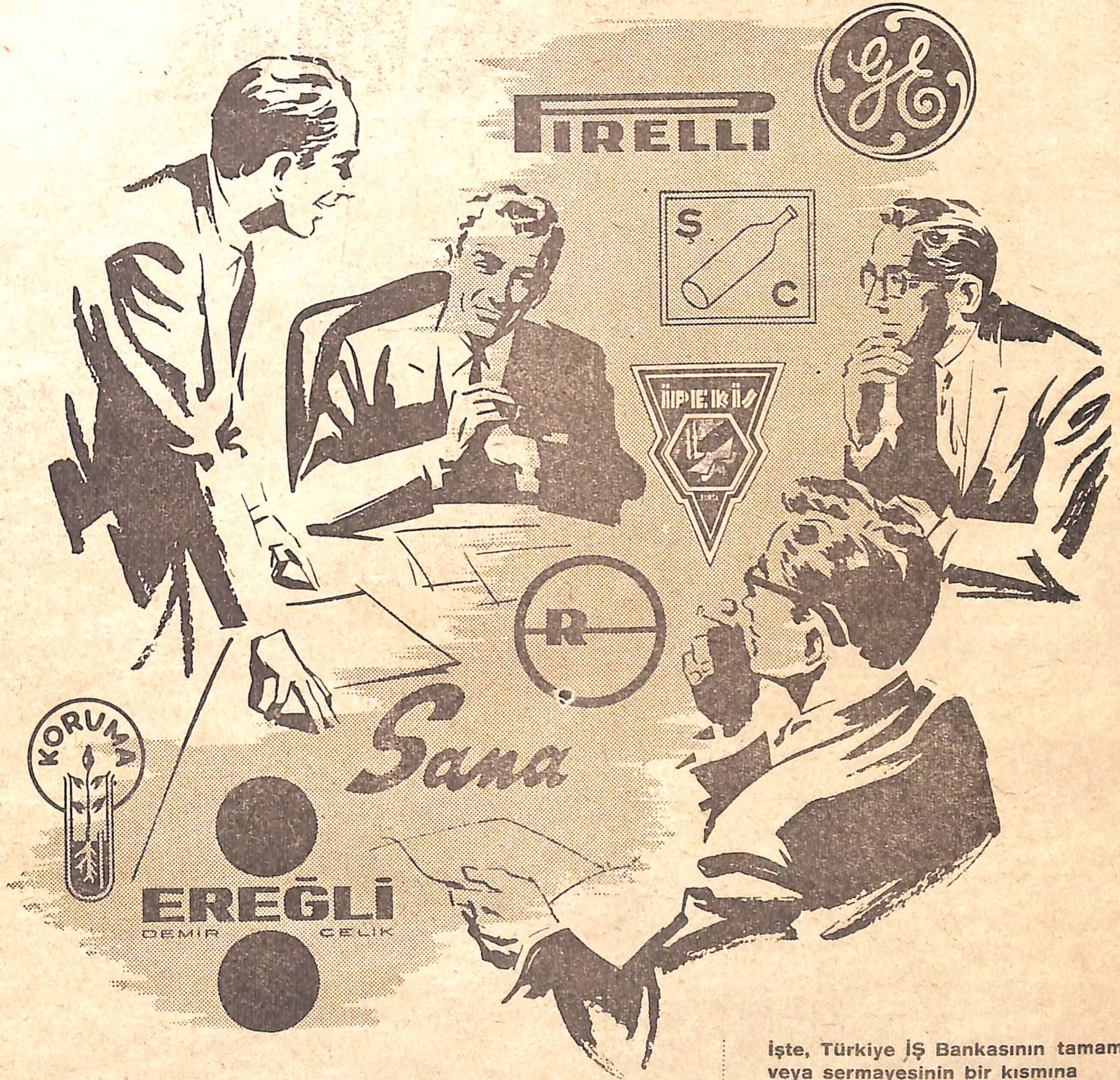
Akbaba

— Çok enayi şey şu erkekler.. Kimde iş var, hâlâ anlamıyorlar!

İşte, Türkiye İŞ Bankasının tamamına veya sermayesinin bir kısmına sahip olduğu müesseselerden bazıları:

PAŞABAHÇE ŞİŞE VE CAM FABRİKASI
ÇAYIROVA CAM FABRİKASI
İPEKİŞ MENSUCAT FABRİKASI
ULUDAĞ SANATORYOMU
KİRAZLIYAYLA DİNLENME EVİ
VİTA VE SANA YAĞLARI FABRİKASI
TÜRKİYE ÇİMENTO SANAYİİ
TÜRKİYE PETROLLERİ
TÜRKİYE ŞEKER FABRİKALARI
RABAK ELEKTROLİTİK BAKIR VE MAMULLERİ
İZMİR METALÜRJİ FABRİKASI
KORUMA TARIM İLAÇLARI
ANADOLU SİGORTA
ANKARA SİGORTA
MİLLİ REASÜRANS
DESTEK REASÜRANS
GENERAL ELEKTRİK AMPUL FABRİKASI
TÜRK - PİRELLİ LÂSTİKLERİ
EREĞLİ DEMİR VE ÇELİK FABRİKALARI
TÜRKİYE SINAİ KALKINMA BANKASI....

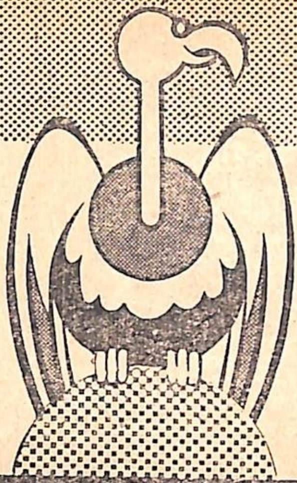
Bilûmum banka hizmetlerinde olduğu gibi...

Türkiye İŞ Bankası faydalı yatırımlarıyla da memleket hizmetindedir

Türkiye İŞ Bankası, memleketimizin kalkınmasında mühim tesirleri bulunan çok faydalı yatırımlar yapmıştır.

en kudretli bankadır

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

•

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yılığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 4 — Sayı : 98
13 Haziran 1963
YIL : 41

•

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

DEMOKRASİ JURNALCILARI!

Herkeste bir toplama merakı vardır: Kimi pul toplar, dünyanın en eski, en seçme pulları koleksiyonunda vardır. Ucuz değil, pahalı heves... Hiç anlamam bu mânalandıramadığım işten.

Bakarsınız, bir başkası kaşık toplar. Ama ne kaşıklar: Tahta kaşık, şimşir kaşık, oyma kaşık, içi yazılı kaşık... Güzel şey, hoş şey... Ama bütün bir ömür bu kaşıkla karıştırılmaya değmez!

İbrahim Alâeddin Gövsa'yı hatırlıyorum.. O da günün birinde böyle bir meraka tutulmuştu: Mühür topluyordu sergi sergi, dükkân dükkân, antikacı antikacı dolaşarak... Bir gümüş mühür, bir akik mühür, bir kûfi, bir tâlik, bir sülüs mühür derken sahiden güzel, sahiden zengin ve galiba eşi yok bir koleksiyon doğuverdi.

Ya Kasım Gülek'in diploma koleksiyonu?.. Galiba bizim Üniversiteden başka, bütün dünya üniversitelerinden derlenmiş birer şahadetnamesi vardır üstadın.. Belki Japon Üniversitesinden bile!

Elmas, Zümrüt, Arsa, Han, Hamam, Apartman koleksiyonları yapanlar da çoktur aramızda...

Gönüllerinde, sarışın, esmer, kumral, zayıf, tombul koleksiyonu yapan hovardaları da, dilimin ucu ile dudaklarımı yalayarak ve gizlice yutkunarak hasretle selâmlarım!

Anlıyorum, merakla sözün sonunu bekliyor: «Ya senin koleksiyonun?.. Ya sen ne topluyorsun?.. Ya sen ne biriktiriyorsun?» demek istiyorsunuz.

Efendim, benim istesem de, istemesem de topladığım iki şey var: Dost ve düşman!

Daha dogrusu, ben toplamıyorum, kendiliğinden toplanıyor bunlar...

Bir gün bakıyorum, bir narenciye bölgesinden bir sandık portakal gelmiş.. Yüzünü görmediğim bir okuyucumdan, babacan bir mektupla!

Bir başka gün, bakıyorum bir başka ilimizdeki bir okurumdan iki paket üryani eriği... Komposto tarifesi de pek tatlı, pek dost bir mektupla beraber!

Ama bir başka gün de bakıyorum, anamdan, babamdan tutup torunlarıma kadar söven bir başka mektup..

Bu sonuncuların altında bazı imza da vardır. Bazı ev adresi de vardır. Ama mahallede öyle bir kabadayı bulamazsınız!

Bunlar beni kırmaz. Sadece iğrenirim bunlardan. Kalbimi sahiden kıran başka şeydir benim:

Yazı hayatım kadar doğum hayatı olmayan çocuklar, ellerine aldıkları kalemi, anlaşılmaz bir hınçla yağlayıp benim bağrımda bilemeye çalışıyorlar.

Yazdıkları nedir?.. Yarın - kızarmaya ne kadar istidadı olmazsa olmasın - sadece kendi suratlarını kızartacak iftiralar, jurnallar.

Onu bile açıkça, yiğitçe yazamıyorlar ama, çürük dişli kalemlerile geveledikleri̇ne göre ben de cuntacı bir yazarmışım!

Neden cuntacı imişim acaba?.. Ne umarım, ne beklerim cunta iktidarından?

Parmaklarım arasındaki kalem, düşüncelerimi, duygularımı daha mı kolay dile getirir o zaman?..

Daha mı korkusuz, daha mı pervasız, daha mı hür bir yazar olurum cunta idaresinde?..

Yoksa süngülerin gölgesinde bir hükûmet kurulursa «buyur Ortaç» diye benim hiçbir zaman, hiçbir zorla oturmıyacağım koltuklar mı gösterirler bana?..

Beni yaşım altmış sekiz. Günde birkaç kere bana sevimsiz oyunlar oynamaya kalkan kalbim, böyle heveslerin hiç, ama hiç birine dayanamaz...

Bırakınız bu yaşlı ve yorgun günlerimde, onyedi yıl önce, sayın İnönü'nün büyük sevgi, büyük itibar gösterdiği milletvekili seçildiğim günlerde bile ne aklımdan, ne gönlümden böyle büyük arzular geçirecek kadar küçük heveslere kapılmadım!

Abdülhamit devri, haydi hafiyeler, jurnalcılar devri idi diyelim... Ama aradan bir Meşrutiyet geçti, bir Cumhuriyet geldi, bir... bir demokrasi devrine girdik. Hâlâ mı jurnalcılık?

Benim yakama, diledikleri felâketin pençesi yapışsa ne çıkar?.. AKBABA bir hafta, üç hafta, on hafta, hattâ, hattâ, hattâ benim gözlerimle beraber büsbütün kapansa ne olur?.. Bütün okuyucularım benden kurtulmanın sevinci ile o münafık cücelere mi koşar, gönüllerinin sıcak kolları, yerlere iğilip o başarısız bücürleri mi kucaklar?..

Ben, kimsenin yoluna düşmüş, başarısını tıkamış bir kaya değilim... Yollar herkese, her çalışana, her gücü olana açıktır... Yeter ki sahiden inandıklarını yazsınlar, sahiden inandıklarını savunsunlar ve gizli hırsların peşinde solumasınlar!

Okuyucunun altıncı duygusu çok uyanıktır. Onun kulağından, satırların altında gizlenen düşüncelerin fısıltısı kaçmaz...

Ne demiştim başlarken: «Herkeste bir toplama merakı vardır» demiştim, değil mi?

Düşmanlarıma da, yaşımın verdiği bağışlamayla, dostca bir öğüt vereyim: Siz de aklınızı başınıza toplayınız!

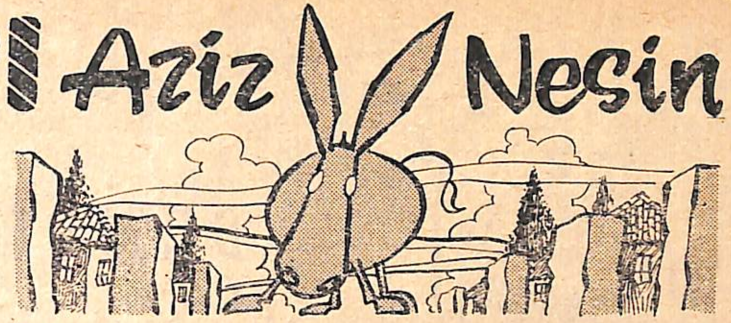
Yusuf Ziya ORTAÇ

Köy ağası!

EŞEK TAŞLARI

Aziz Nesin

Kaymakam atandığım ilçeye otobüsle giderken her beş-on kilometrede bir, tıpkı koyun sürüsü gibi, eşek sürülerinin otlatıldığını görüp pek şaşmıştım. Her sürüde birkaç yüz eşek vardı. Birkaç yerde, şosaya çıkıp otobüsün yolunu kesen eşekleri, eşek çobanları dehleyip otobüse yol açmıştı. Sırtlarını yola sürterek keyifle kaşınan, tozda yuvarlanan eşekler, üstlerine gelen otobüsten korkmuyor, bir de yattıkları yerden başlarını uzatıp otobüsü inceliyorlardı.

İlçede ilk iş olarak, kasabaya girilen yerden kaymakamlığa kadar olan yolun onarılmasını ele aldım. Ama hiçbir müteahhit, nedense, bu yolu yapmak istemiyordu. Bir gün il'e gidip, Bayındırlık Müdürlük Müdürüyle bu konuyu görüştüm. Bayındırlık Müdürü, il'in ileri gelen müteahhitlerinden birini çağırıp anlattı. Müteahhit,

— Beyim, hiç boşuna uğraşmayın, buralarda o ilçenin yolunu yapacak bir müteahhit bulamazsınız... dedi.

Bayındırlık Müdürü,

— İş küçük olduğundan az kazanacaksınız diye mi yapmak istemiyorsunuz? dedi.

Müteahhit,

— Zorla değil ya, ahalisi yol istemiyor, dedi, oranın yolunu yapalım derken kaç müteahhit az daha iflâs ediyordu. Bana, bütün Türkiye sınırlarına yol yap, deyin, yalnız masrafını verin, başüstüne yapayım, ama o ilçeye yol yapamam ve de yapacak hiç kimseyi bulamazsınız.

Birkaç müteahhitle daha görüştük, aşağı - yukarı onlar da öyle dediler.

Cumhuriyet bayramına yolun yetiştirilmesini istediğim için acele ediyordum. Araya taraya, tâ Ankara'dan bir müteahhit bulduk. Bu bölgenin yabancısıymış. Yazılı sözleşmeye göre, Cumhuriyet bayramına iki hafta kala, yolu bitirmiş olacaktı. Adam, araçlarını, gereçlerini getirip, işçi, usta buldu, işe girişti.

Yolun teslim edilmesi gereken günden üç gün önce geldi.

— Kaymakam bey, dedi, bu gidişle biz bu yolu yapamıyacağız.

— Zamanında yetiştiremiyeceksin de bahaneler mi uyduruyorsun? diye çıkıştım.

— Ne bahanesi kaymakam bey, dedi, ben yolu bir hafta öncesinden bitirecektim, gelgelelim taşları getirip evlerin önüne dikiyorlar. Gelin de görün...

Yolun, taşıtların geçeceği orta bölümü yapılmış, asfaltlanmıştı, ama iki yandaki yaya yolu, yeni sürülmüş kıraç tarla gibi keseklerle karman çormandı. Yol boyunca her evin kapısı önüne yerden yarım metre kadar yükseklikte iri taşlar dikilmişti; bunlar mezar taşları gibi duruyordu. İlçeye ilk geldiğim zaman da bu taşlar dikkatimi çekmişti.

— Şu dik taşları neden kaldırmadınız? diye bağırdım.

— Nasıl kaldırmadık... Bu kaçıncısı? Başımıza belâ olan da bu taşlar ya... Kaçtır taşları söktürüp yolun tabanına döşetiyorum. Sabah geliyoruz ki yolları kazıyıp çukurlar açmış, taşları dikmişler.

O taşları sökütürüp, yol yapımına başlattım. Ertesi sabah baktım ki, yeniden yolu bozup taşları dikmişler. Müteahhit,

— Ben yandım Kaymakam Bey, diyordu, bunca masrafım kalsın, helâl olsun, verin bıraktığım peyi ben savuşup gideyim burdan.

Belediyede bir toplantı yaptık. İlçenin sözü geçenlerini, memurları topladım,

— İstemiyorsanız, yaptırmıyalım yolu... dedim, dizlerinize kadar kışın çamura, yazın toza batıyorsunuz diye yola başlattık; sizin için. Elbirliği edelim de şu taşları dikip yolu bozanlara engel olalım.

Böylece anlaştık. Ama ertesi sabah Müteahhit,

— Mahvoldum... diye geldi.

Belediye memurlarına, bekçilere, yerli memurlara,

— Bu taşları yine kim dikti? diye soruyorum.

— Görmedik, bilmiyoruz... diyorlar.

Taşları söktürüp, bu sefer mezarlığa taşıttım. Neye yarar, ertesi gün taşlar gene getirilmiş, dikilmiş... İş inada bindi artık, taşları bir daha söktürüp mezarlığa taşıttım. O gece sırtıma eski bir palto, başıma da kulaklarıma kadar bir kasket geçirip, bir dükkân kepengi ile çeşme yalağı arasına gizlendim, ordan olacakları gözlemeye başladım. Gece yarısına kadar caddede, düdük öttürüp dolanan bekçilerden başka bir kıpırtı olmadı. Anlaşılan yolu bozmaktan vazgeçmişlerdi. Uykusuzluktan, soğuktan titrediğim için artık eve gideyim derken, uzaktan şıkır da şıkır, tıkır da tıkır nal sesleri gelmeye başladı. Eşeklerin kaldırımda nazlı nazlı nal tıkırdatışı vardır, kalabalık da olurlarsa, nal sesleri köçekçe oyun havasına benzer. İki-üç yüz eşeklik bir kervan yürüyordu. Her eşeğin sırtına bir taş yüklü. Eşekler caddeye girince dağıldı, her biri kendiliğinden, kendi evinin kapısına gelip durdu. Arkaları sıra gelen sahipleri eşeklerden taşları kapı önüne indirdiler, eşekleri içeri soktular. İnsanlar eşekler, hep bir kapıdan işlerlerdi.

Her kapı önünde kazmalı, kürekli, iki-üç kişi belirdi. Yaya yolunu kazıp çukurlara o taşları diklemesine koydular, güzelce sıraladılar.

Onları gözetlediğim yerin on adım kadar ötesinde Belediye Başkanının evi vardı. Belediye Başkanı, taşı indirdikten sonra eşeğin arkasından eve girmiş, evden çıkan ikinci karısıyla, ilk karısından olan iki delikanlı oğlu da elbirliğiyle taşı yerine dikmişlerdi. Gün yeni ışırken hepsi işlerini bitirmiş evlerine kapanmıştı.

Öğleye doğru uykudan kalkıp kaymakamlığa geldiğimde, müteahhiti odamın kapısında beni bekler buldum.

— Yandım, mahvoldum... diye dövünmeye başladı, bütün sermaye gitti Kaymakam Bey, şu peyimi geri verin, dönüş param bile kalmıyacak...

Belediye Başkanını, belediye memurlarını, polisleri, bekçileri topladım. Belediye Başkanına,

— Gece yarısı bu taşları şeytanlar dikmiyor ya, kim bunlar? diye sordum.

Belediye Başkanı,

— Kimsenin günahını alamam... dedi.

— Sizin kapı önüne de koymuşlar mı taşı?

— Koymuşlar ya...

— Başkan, bu gece uyumasanız da, siz bari görseniz şu işi yapanı...

— Yakalamak için kaç gecedir uykusuz kaldık Kaymakam Bey, bir geçirsek elimize...

Taşları yine mezarlığa taşıtmıştım. Gece yanıma jandarma komutanıyla iki de jandarma eri aldım. Sokaktaki kuytuya gizlendik. Gece yarısından sonra, tıkır da tıkır, şıkır da şıkır, eşeklerin nal sesleri duyulmaya başladı. Belediye Başkanını eşeğinin ardından, tam önümüzden geçerken iki jandarma ensesinden tuttu, elleriyle ağzını kapadılar. Jandarma karakoluna götürdük.

— Eeee, Başkan, söyle bakalım... Anlat!.. Konuş, konuş!..

Başkanda ses yok. Jandarma komutanı bir-iki zorlayınca Belediye Başkanı,

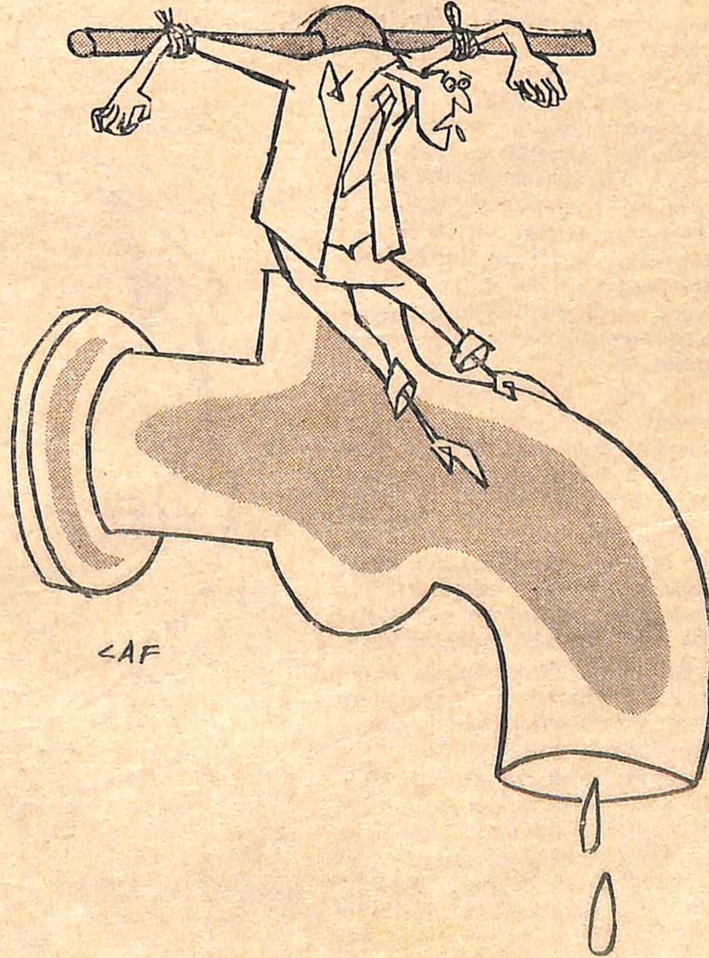
— Kaymakam Bey, bizim bura insanı eşşek taşı olmamış olmaz... dedi.

— Eşek taşı nedir? diye sordum.

— Aha o evlerin önündeki taşa biz eşşek taşı deriz. Mandamız, öküzümüz, atımız, arabamız yok... Olan varsa da, devede kulak... Tarlaya, pazara, çifte, çubuğa, işe güce hep eşşeğe biner gideriz. Yükümüzü, malımızı, tahılımızı, samanımızı eşşekle taşırız.

— İyi... Anladım. Yolu bozup da o taşları neye dikiyorsunuz?

— Ya eşşeğe nasıl binelim Kaymakam Bey? Biz binsek de,

Susuzluk bu yaz artacak! (Gazeteler)

İŞTE DAMAT BEY!

Damat bey yine kaşınmaya başladı. Beklesin, onu öyle bir tımar edeceğim ki, sırtındaki ipek gömlek ısırgan otuna, şeyindeki naylon don deve dikenine dönecek!

Şimdi, üç İlimizde sıkı yönetim var. İstanbul bu üç ilden biridir.

Sıkı Yönetime saygı göstermeyi biz vatandaşlık ödevi sayarız. Bu olağan üstü disiplin havasını kalemimizin sesi ile bozmaya hakkımız yok. Bu bir!

Hırçın bir savunma yüzünden AKBABA kapatılırsa, çıkaracağımız ilk sayıya, özel demeç vererek ve bütün İstanbul gazetelerinde telgraflarla bedava reklâm yaptırarak satışımızı körükleyecek ünlü bir paşa babamız da yok. Bu da iki!

Şimdiki sıkı yönetim, İnönü'nün eski sıkı yönetimleri gibi yıllar yılı sürmez. Konuşacağımız gün yakındır.. üç!

Talât Aydemir'i tanımayız. Hayatımızda bir kere olsun yüzünü görmedik. Bir kere olsun elini sıkmadık. Bir kere olsun sesini duymadık.. Dört!

Beşincisine gelinceee... Meşhur, meşhur, meşhur damat bey diyor ki:

[Bir takım kimseler, inanılmaz bir rahatlıkla «hafıza-i beşer nisyan ile malûldür» prensibini kendilerine hayat felsefesi yaptıkça, toplum içinde değer ölçüleri nasıl yerli yerine yerleşecektir?]

Cumhuriyetimizin en muktedir Başvekili: Adnan Menderes!

Akis dergisinin 22 Mayıs 1954 tarihli kapak resmi!

Bu satırların yanındaki kapak resmine bakıp da damat beye hak vermemeye imkân yok.

Bu resim, bay damadın, henüz damat olmadan, henüz Zafer yazarlarından ve Demokrat Parti kalemşorlarındanken çıkarmaya başladığı dedikodu dergisinin 22 Mayız 1954 tarihli ve 2 No. lı sayısındaki kapak resmidir. Yazısı mı?.. O da aynen şu:

> Kapak Resmimiz
> **Adnan Menderes**
> **Cumhuriyetimizin en muktedir Başvekili**

O günün menfaat şartları içinde bugünkü Paşa babasını inkâr eden damat beye bizim «Pes!» demekten başka söyleyecek sözümüz yok. Alt tarafı kendilerinin bileceği şey..

Cumhuriyet Halk Partisinin Taksimdeki eski «Kristal» gazinosunda yapılmış kongresi dolayısiyle, bugünkü Paşa babası İsmet Paşadan nasıl bahsettiğini ise - Sayın İnönü ailesinin huzurunu bozmamak için, dişimizi sıkıyor - şimdilik yaymıyoruz.

Bütün bu açıklamalardan sonra, damat beyin kullandığı bir başlığı alıp kendimizi susmaya zorlayacağız: «Kasap Süngeri!»

kocamışlar, koca herifler, koca kadınlar, çocuklar, bebeler, eşşek taşına basmadan binemez eşşeğe... Bizim çocuklar, iki ayağının üstüne dineldi miydi, eşşek taşına basar, eşşeğe hoplar. Eşşek taşını kaldırdık mı, karı kısmı şalvarını toparlayıp da eşşeğe binemez, iş-güç hep yüzüstü kalır.

— İyi ama Başkan, ben bunca sordum, neden bunu daha önce söylemediniz?

— Sizden önceki kaymakamlara hep söyledik, dinletebildik mi? Bize «Şimdiki zaman asri zamandır, Cumhuriyet devrinde eşşek taşı yakışık almaz, devrimlere hakaret sayılır» dediler, taşları söktüler; sökülünce de iş-güç, alış-veriş hep durdu. Anlatamadık gitti. Biz diktik taşları, onlar söktü, biz diktik, onlar söktü, biz diktik... Korkumuzdan size söyliyebildik mi ki... Ortadan geçen yola bir şey ettiğimiz, yaptığımız var mı Kaymakam Bey, bizim zorumuz yolla değil, eşşek taşıyla...

Ankara'da memur evlerine zam yapıldı! — Gazeteler —

Kaymakam kendisini ilgiyle dinliyenlere,

— Eşeğin yerine araba getiremedikten sonra, eşekten başka taşıtı, biniti olmayan insanlara asfalt yol yapmışsın, neye yarar!.. dedi.

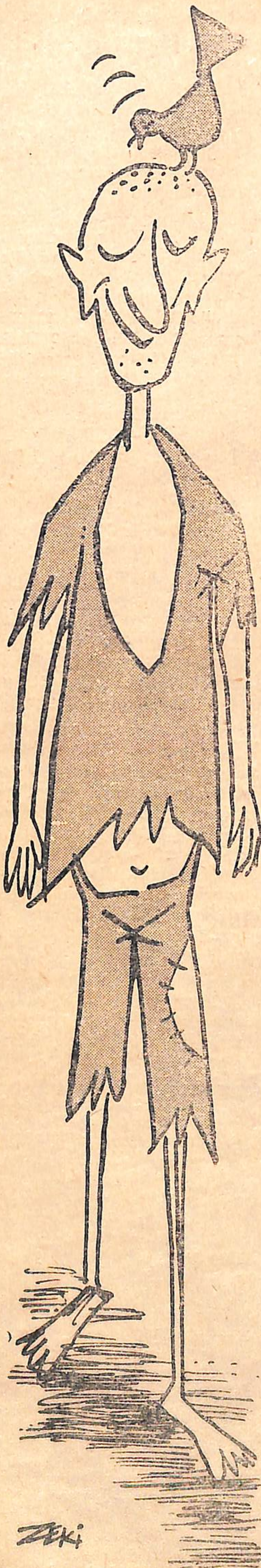
Profesör merakla,

— Sonra? diye sordu, yolu yapmaktan vazgeçtiniz mi?

Kaymakam,

— Nasıl vazgeçeriz, dedi, koca ilçenin bir tek caddesi... Adı da, Cumhuriyet Caddesi... Cumhuriyet Caddesi boyunca, her evin kapısı önüne bir boyda, bir biçimde, hepsi de bir hizada eşek taşları diktirdim, sonra yaptırttım yolu. Artık ondan sonra hiç kimse yolu bozmadı. Eşek taşlarını da bir güzel badana ettiler. Cumhuriyet bayramına da yetiştirdik çok şükür. O Cumhuriyet Caddesinin iki sıra badanalı eşek taşları arasında bir güzel geçit töreni yapıldı ki bayram günü, görseniz, seyrine doyamazdınız.

Aziz NESİN

Yazısız

PAZARTESİ :

Milliyet gazetesinin açtığı «Köy okullarına yardım» kampanyası bugün sona erdi.

Listelerdeki isimler arasında bir tek ünlü para babasını şapkamızı çıkararak saygıyla selâmlayamadık. Hep ordu birlikleri, öğrenciler, orta halli iş adamları!..

Bir yıllık okul yardımını, her akşam viskiye verenlerin sayısı, yardıma koşanların çok üstündedir...

Biz daha geçenlerde son moda bir sosyete klübünde 400 bin - evet dört yüz bin - lira kaybediveren bir zengin tanıyoruz. Adının orta hecesi de «vaş» tır, şu fransızcada «inek» anlamına gelen vaş!

Acaba bu verimli inek, sade o bakara masasında keyfi için feda ettiği servetle kaç köy okuluna yardım edebilirdi, biliyor musunuz?.. Tam iki bin!

O zaman Milliyet'in bir aylık çaba ile ancak üç bin köy okuluna sağlayabildiği yardım beş bin olurdu!

Gönlünde yardım duygusunun kırıntısı bile olmayan bu zenginler zengini sözde vatandaşa acıyalım. Ama:

— Vah, vah, vah!

Diye değil, isminden şu üç harfi alarak:

— Vaş, vaş, vaş... diye!

SALI :

Bir fabrika, çalışan işçilerine, acaip bir saatte peynirli makarna ikram etmiş...

İkram güzel, makarna güzel, peynirli oluşu daha da güzel... Acaip olan, dediğimiz gibi, saat... Sabah mı, öğle mi, ikindi mi, akşam mı? diye düşünmeyiniz... Saat, gecenin üçü!

Her nedense, peynir mi dokunmuş, makarna mı dokunmuş, ikram mı dokunmuş, yoksa acaip saat mi dokunmuş, bilemeyiz.. İşçiler başlamışlar sancılar içinde kıvranıp kusmaya!

Bize kalırsa, bu rahatsızlık, mideleri sıcak yemeğe alışık olmadığı içindir... Zeytin ekmek olsa dokunur muydu hiç!

ÇARŞAMBA :

Sirkecide kahvecilik yapan Baha Yiğit isminde bir delikanlı, yiğitliğini göstermek için arkadaşları ile elli lirasına bir bahse tutuşmuş... Nesine mi?..

Bir oturuşta 120 çiroz yemesine!

Çiroz bu!.. Ateşin keşfinden önce bulunmuş ilkel bir yiyecek.. Tutankamenin eti gibi bir şey.. Bir çeşit mumya!

Ama delikanlı çirozları yedikten sonra başlamış çirozlar onu yemeğe!..

Elli lirayı kazanan bay Yiğit şimdi de hastanedeymiş...

Bakalım kazandığı elli liranın üstüne daha kaç elli lira koyacak?

Ne antika yiğitlerimiz var!

PERŞEMBE :

Bursalı bir genç, Yunan dilberi Aliki Vuyuklaki ile evlenmek istiyor...

Delikanlının iki şartı, iki de meziyeti var. Şartları şu: Aliki müslüman olacak ve Türkiye'de oturacak!.. Meziyetleri de şu: 19 yaşındaymış ve 69 kilo imiş!

E, doğrusu bu 19 yaş için din, bu 69 kilo için de vatan değiştirmek büyük fedakârlık sayılmaz, değil mi?

CUMA :

Odalar birliğinde konuşan bir iş adamı: «Bizim servetimize göz koyanların gözleri patlar» diye gürlemiş.. Gazete, bu bedduaya kaç kişinin «Aaaamiiin» dediğini yazmıyor.

Ama bu mahalle ağzı konuşmaya bakıp şüphelendik: Bu «Odalar birliği» nasıl bir odadır acaba?.. Bir efkârlı bekâr odası mı? Bir ipsizin gecekondu odası mı?.. Her halde memleketin ekonomik kaderini elinde tutan sayın ithalâtçılarımızın, ihracatçılarımızın, fabrikatörlerimizin odası olamaz...

Bu ağızla, alın teri kazancı değil, iki de bir tabancaya sarılarak bir vurgun paylaşılır!

Servet, eğer Türkiyemizde böylesine kaba ellerde toplanıyorsa ona saygılı gözlerle nasıl bakabiliriz?

Bu «gözü patlar» ın altında «biz adamın gözünü patlatırız» tehdidi bile var...

Öyleyse bu servet kabadayısına biz de anlayacağı dille cevap verelim:

— Cart!.. Zenginin fukara gözünü patlattığı günler çoktan geçti tosun!..

Ne demiş şair:

Görenler çeşmini yârin
acep mestânedir derler,
Hakikatbin olanlar patlamış kestânedir derler!

Biz bu mısraları Serbest Fırka günlerinde rahmetli Ahmet Ağaoğlu'nun karikatürü altına yazmıştık da kendisi bile kahkahalarla gülecek kadar zekâ cömertliği göstermişti.

Hey gidi günler heeey!.. Bir ondaki ruh inceliğine bakınız, bir şundaki dil kabalığına!

CUMARTESİ :

Meşhur Time dergisi dünya basını üstüne bir inceleme yapmış: New-York'ta çıkan günlük gazetelerin sayısı kaç taneymiş bilir misiniz?.. Topu topu altı! Ya insan sayısı onun yarısı kadar olan Paris'te?.. Hesapça üç olması lâzım değil mi?.. Hayır, 12!..

Time, bu nasıl oluyor diye çocuğumsu bir Amerikan saflığiyle şaşıyor!

Ayol, İstanbul'un nüfusu, Paris gibi New-York'un yarısı da değil, sekizde biri.. Ya gazete sayısı?.. Eğer bu satırlar dizilip basılıncaya kadar birkaç tane daha artmadıysa, 35!

Çünkü efendim bizim İstanbul'da 15 milyon insan yok.. On milyon okuyucu yok.. Bunlar yok ama, herkesin ağzını sulandıran başka milyonlar var: Resmî ilân milyonları!

Resmî ilân deniz,
Yemeyen domuz!..

PAZAR :

Etti, ediyor, edecek.. Derken nihayet etti... Kim mi etti? Ne mi etti?.. Eden kişiler çoook, edilen işler çoook!.. Ama bu edenler, A.P. den istifa edenlerdir!

Kimi milletvekili, kimi senatör, tam bir düzine politikacı, Gümüşpala'dan kellelerini kurtardılar!

Yalnız pek tuhaf bir istifa, pek tuhaf bir çekiliş bu.. Verdikleri demeçte:

«A.P. ye manevî bağlılığımız devam etmek üzere bağımsız olarak...» buyuruyorlar.

Galiba:

Ben gurbette değilim,
Gurbet benim içimde!

Diyen rahmetli şair Kemalettin Kamu gibi şimdi sayın politikacılarımız da:

Ben A.P. de değilim,
A.P. benim içimde!

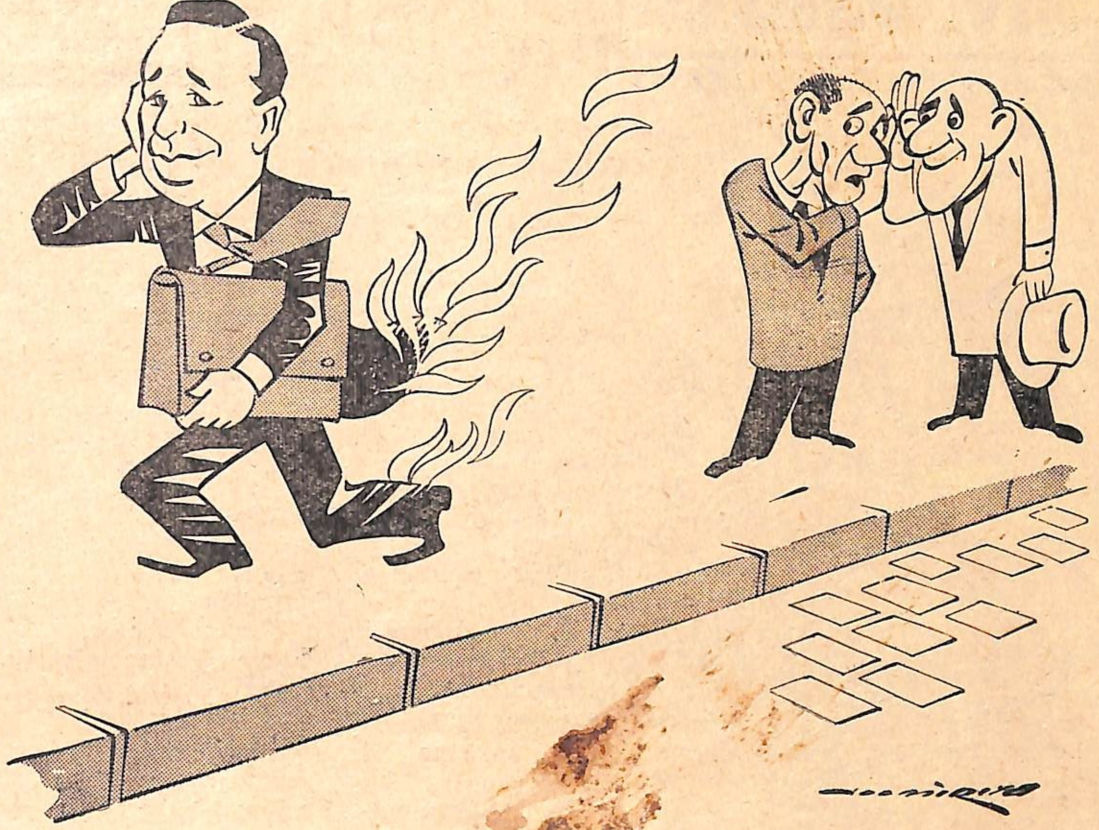
buyuruyorlar!

Yahu baylar, şöyle bir kılını çıkaramıyor musunuz şunu içinizden!

A benim bahtıyârim,
Gönlümde tahtı yârim!
Üstünde göz izi var,
Sana kim baktı yârim!

Petrol meselesi alevleniyor. (Gazeteler)

— Çelikbaş değil mi?..
— Evet... Petrol eteklerini tutuşturdu!

Eski meyhaneler

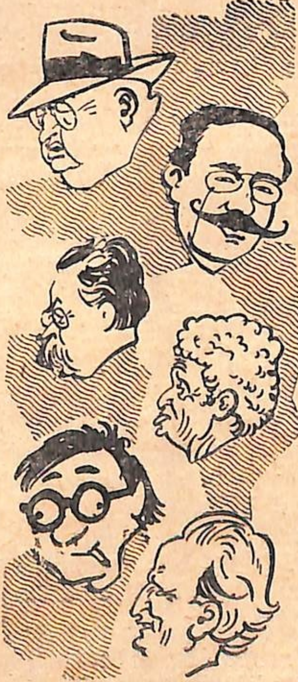
Nasıl demlenilirdi otuz beş, kırk yıl önce?
Yaşlı kalem anlatsın bunu bilmeyen gence..
İşte İstanbul kazan, biz de içinde kepçe;
Eski meyhaneleri geziyoruz bu gece:

Diyelim, gün batarken, beraber düştük yola,
Geldik Eminönü'ne.. Sonra kıvrıldık sola:
Meşhur «Balık pazarı».. Burada verdik mola,
Akşam rastlıyamazdın ayık gezen bir kula!..

Eskiden bu meydanda yollar vardı daracık,
Sırayla meyhaneler.. Kapılar bize açık..
Mezelere göz atın: Turşu, tarama, cacık..
Çek buzlu kadehleri.. Yıkılarak yola çık!..

Fakat kabadayılar sanma etrafa salar,
Yalnız neş'e kaynağı, zevk durağı masalar.
Burada küçümsenir altun dolu kasalar,
Bir gecelik olsa da unutulur tasalar!..

Erbabının kalbine verirdi bir ferahlık
Kadehe boşalırken Sakız rakısı lık lık..
Cızır cızır kızarır tavada taze balık,
Bir sarhoş kavgasile karışmazdı ortalık!..

Her kimi aradınsa bulurdun aynı yerde:
«Yunus Nadi» şu yanda.. «Mahmut Sadık» ilerde..
Sessizce demleniyor Nafi Baba siperde,
Mastika merhem olmuş yüreğindeki derde!..

«Neyzen Tevfik» göründü.. Onu özlemiş herkes:
— Bizim masaya buyrun!.. Her kafadan başka ses..
Dubleyi yuvarlardı daha almadan nefes,
Sonra gelsin şişeler.. Öyle içerdi ki, pes!..

Kimleri bulmazdınız buralarda kimleri:
O çatıda tanıdık biz «Ahmet Rasim» leri,
«Mahmut Yesari» leri.. «Çallı İbrahim» leri..
Artık rahmetlilere karıştı isimleri!..

Erenler aldılar mı kadehlerini ele,
Neş'eye çevrilirdi bir dakikada çile!..
Sapıtıp söylenmezdi her ne gelirse dile,
Bir ölçüsü olurdu kahkahaların bile!..

Asla göremezdiniz, boşaltınca şişeyi,
Öyle nârayı basan, küfreden bir eşeği...
Tavus kuyruklarile kirletmezler köşeyi,
Kaldırımlar olmazdı sarhoşların döşeği!..

Necdet Rüştü Efe

— Amma ürkek şey haa!..

Ataç'tan bir anı

— Ölümünün Altıncı Yıldönümünde —

1954 yılında Dillere Destan adlı şiir kitabımı çıkarmıştım. Ataç'la tanışmamız bu kitap dolayısiyle oldu. Kendisine de kitabımdan göndermiştim. O zaman Dil Kurumunda görevli bir arkadaşıma benimle tanışmak istediğini söylemiş. Gittim. Şiirlerimden bazı örnekler okumamı istedi, okudum. Konuşurken dikkat ettim, benim gibi kekemeydi de Ataç. O da benim kekemeliğimin farkına varmış olacak ki, kekemelikten yakındığım «Dillere Destan» adlı şiiri dikkatle, ilgiyle dinledi, beğendi.

Bir kaç hafta sonra tekrar ziyaretine gittim. Bu defa yanımda sonradan hayli meşhur olan «Donlara Destan» adlı şiirim de vardı. Biraz da Ataç'a muziplik olsun diye yazmıştım bunu. Okudum, beğendiğini ifade edince kendisine ithaf etmek için müsadesini diledim. «Donlarla pek ilgim yok, ama olur dedi.» Ve sonra ilâve etti: «Yalnız kışın iki don üstüste giyerim.» Güldük, gülüştük. Konuşmamızın ertesi günü Donlara Destan'a

«Nurullah beyi sorarsanız
Çifte don giyiyor kışın!
Zırh gibi, kalkan gibi bir şey
Vallahi işlemez kurşun!»

satırlarını da ekliyerek, yayınlanmak üzere bir dergiye verdim.

O zaman İş Bankası Krediler servisinde çalışıyorum. Bir gün odacı bir misafir geldiğini söyledi. Dışarı çıktım ki ne göreyim? Rahmetli Ataç, bizim Müdürün kapısı önünde durmuş, alı al, moru mor, elinde de bir baston, duruyor. «Hoş geldiniz» dememe kalmadı, elindeki bastonu havaya kaldırarak, sesinin bütün gücüyle bağırdı:

— Ümit bey, Ümit bey! Benim donumun kadın donları arasında ne işi var?

Güçbelâ yatıştırdım kendisini. Kızgın ve kırgın gitti. Sonra çıkan «Dolmuş» adlı kitabımda (Nurullah bey) olarak adı geçen satırı (Mühendis bey) olarak düzelttimse de bir daha konuşmadı benimle.

Nur içinde yatsın.

AKBABA'NIN ANKETİ

San'at ne içindir?

Akbaba bu haftadan itibaren sanatçılar ve sanatseverlerimiz arasında bir anket serisine başlamaktadır. Bu haftaki anketimizin konusu «Sanat Ne İçindir?» olarak seçildiğinden, tanınmış sanatçıların cevaplarını sunuyoruz:

Necip Fazıl Kısakürek (Şair) :
Sanat mı? Benim gözüm manat'ta
Sanatın eksiği var
Sanat eksik sanatta!

Hüsamettin Bozok (Editör) :
Sanat Yeditepe içindir.

Orhan Kemal (Romancı) :
Sanat herhalde Yaşar Kemal için değildir.

Orhan Hançerlioğlu (Romancı) :
Kardeşim, sanat benim işim olduğuna göre benim içindir.

Sanatsever bir mebus :
Gözlerimin içine bakın, anlarsınız ne için olduğunu!

Adnan Veli (Mizah yazarı) :
Sanat şey içindir.. Neydi o şey, unuttum!

Bedri Koraman (Karikatürist) :
Sen onu benim sakalıma sor!

Münir Nurettin (Ses sanatçısı) :
San'atı gel içelim.
Buseden kadehlerle.

Sadri Alışık (Aktör) :
Çolpan'la görüşmeden cevap veremiyeceğim.

Çolpan İlhan (Aktrist) :
Attilâ İlhan söylemişti ya, unuttum. Bir de Sadriye sorsanız!

Metin Eloğlu (Ressam - şair)) :
Güç bir soru. Bir şişe konyak içmeden cevap verilmez buna reis...

Edip Cansever (Şair) :
Sanatın ne için olmadığı ne için olduğunu saptamaktadır. Öyleyse usumuzu zorlamanın gereği yok.

Faruk Yener (Müzik yazarı) :
Beethoven bu sorunun cevabını Opus 76 da açıklamıştır. Biliyorsunuz Beethoven ünlü bir bestecidir.

Özdemir Asaf (Şair)) :
Sanatın gülleri toplumun dikenleridir. Ama, toplumun dikenleri sanatın gülleri değildir. Sonuç: Sanat ne içinse onun için değildir.

Avni Anıl (Yazar ve besteci) :
Biraz Hüzzam, biraz Nihavent, biraz Rast, biraz Muhayyer. Dur canım sultanım şimdi söyliyeceğim: Sanat herhalde alacaklılar için değildir.

Zeki Müren (Ses sanatçısı) :
Ayool bu ne biçim sual böyle! Ben sanatın ne için olduğunu gecede 3.000 lira alarak ispat etmedim mi? Allahaısmarladıııık...

Belkis Söylemez (Benli) :
Aşk içindir monşer, aşk içindir.

Refi Cevat Ulunay (Yazar) :
Lebbeyk. Bu yaşa gelmişsiniz daha öğrenemediniz mi ne için olduğunu?

Bir devlet memuru :
Görmüyor musun şimdi işim var. Bugün git, yarın gel!

Bir bar artisti :
Bu sorunun cevabı sana bir bol'e patlar cicim.. Anafor yoook!

Sisi Uragan (Striptiz artisti) :
Ne için sanat yaptığımızı görmüyor musunuz?

Necdet Uğur (Belediye Başkanı) :
Bundan sonra parolamız: Her şey İstanbul için. Tabiî sanat da öyle!

İzzet Çintav (Sanatsever Bankacı) :
Şimdi Saniye yengen bekliyor. Yarın söylerim!

Kemal Tahir'in yediği kuzular!

Tanınmış romancımız Kemal Tahir, İzmit yakınlarındaki Pina moteline çekilerek rejisör Atıf Yılmaz'la birlikte kuzu kürüne başlamıştır.

Süt kuzusu, ana kuzusu demeyip her çeşit kuzuya iltifat eden değerli romancımızla rejisörümüzün bir günlük yemek listesini meraklı okuyucularımıza sunuyoruz.

Sabah Kahvaltısı:
Kuzu Söğüş, Meyva Suyu, Tereyağ, Ekmek.

Öğlen Yemeği:
Kuzu Sarması, Kuzu Dolması, Kuzu Çevirmesi, Salata, Bira.

Akşam Yemeği:
Kuzu Haşlama, Kuzu Şiş, Cacık, Rakı, Soda.

Kemal Tahir'in bu kuzu merakı karşısında kasapların süt kuzusu, balıkçıların derya kuzusu, annelerin de ana kuzusu fiyatlarını artırmasından endişe edilmektedir.

* * *

Dil köşesi:

[Söylev: Arı Türkçede «Nutuk karşılığı. Ürettiğimiz kelimeler:]
Soylay: Asalet.
Huylav: Karakter, mizac.
Havlav: Sözle sarkıntılık etmek.
Tavlav: İğfal etmek.
Savlav: Aşka mukabele etmemek.
Aylav: Aniden âşık olmak.
Baylav: Aşık.
[Eğilim: Arı Türkçede «Meyil» karşılığı. Ürettiğimiz kelimeler:]
Yagılım: Murailik, dalkavukluk.
Dağılım: Panik veya ric'at.
Sağılım: Enayi âşık.
Boğulum: Kazıklanmak.
Soğulum: Küsmek.

DİLSİZ

Kapalı Mektuplara açık Cevaplar

Recep Hayri Bozdağ:

«Bir hikâye yarışması açsanız:

1 — Yeni kabiliyetler çıkabilir.

2 — Okuyuculara, alışılmış imzalar dışında hikâyeciler tanıtılmış olur.

3 — AKBABA, küçük bir yazı ücreti karşılığı çeşitli hikâyeler kazanır. Ne dersiniz.»

Cevabımız:

1 — Kendisinde hikâye yazma gücünü bulan kimse, bir yarışma açılmasını beklemez kanısındayız. Postacı, hergün bize birkaç hikâye, birkaç fıkra, birkaç şiir, birkaç karikatür getirir. Üzülerek söyleyelim ki, içlerinde okuyucu huzuruna çıkacak değerde olanı yok denecek kadar azdır.

Ama hem sizi memnun etmek, hem de petrol arayıcıların tatlı ümidi ile bir deneme yapmak elbet faydalı olur. Bu yarışmanın şartlarını AKBABA'nın 4/Temmuz/1963 tarihli yaz sayısında göreceksiniz. İlginize teşekkürler...

Dr. Metin Ersoy:

«Sevgili AKBABA'nın her geçen gün biraz daha kızıllaştığını görüyorum: Aziz Nesin, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah.. Karikatür ailesi daha felâket... Derken, nihayet Yusuf Ziya Ortaç da bir baş yazısında bütün partileri yerip İşçi Partisini övdü...»

Cevabımız:

Eğer imzanızın üstüne yazdığınız gibi sahiden doktorsanız, pek üzüldük.. Bizim en seçkin, en ileri insanlarımızı daima Tıp Fakültesi yetiştirmiştir. O aydınlar ocağından siz nasıl çıktınız?..

Saydığınız imzaların AKBABA'da yer almış hikâyelerini lûtfen bir daha okuyunuz: Hangisinde kızıl propaganda var?..

Öyle bir yazıya, yahut karikatüre, AKBABA sahibi zaten yer vermez.

Ama, hiç kimsenin kalbini ve kafatasını açıp duygularını, düşüncelerini, Sovyet polisi gibi karıştırmak yetkisini kendimizde görmeyiz.

Yusuf Ziya Ortaç'ın yazısına gelince... Sayın Metin Ersoy'a bir daha üzülerek söyleyelim ki, okuduklarını anlayamayacak kadar evham içindedirler.

Başyazarımız, o makalesinde: Dünyadaki partilerin isimleri âdeta birer programdır. Bizde, tutumu adından anlaşılan yalnız İşçi Partisi var demişti.. Bunun övme neresinde?.. Suç neresinde?.. Bu, AKBABA'nın KIZILBABA olduğunu mu ispat eder?

Sayın doktora tavsiye ederiz, meslekdaşları arasında elbet bir akıl doktoru da vardır. İhtiyaten kendilerini bir muayene ettirseler!

İbrahim Çolakoğlu:

Kıbrıs'tan bir mektup aldık. İçinde güzel, ama sahiden güzel bir de çocuk fotoğrafı var. Kocaman göz bebekleri ışıl ışıl...

Okurumuz: «Gözünü budaktan sözünü dudaktan esirgemeyen AKBABA'nın ailece okuyucusuyuz. Hele oğlum Attilâ hepimizden önce gelir...»

Cevabımız:

Ortaç amca, Attilâ'nın kendisine armağan ettiği fotoğrafa çok teşekkür ediyor. Mektubunuzun dualarla biten güzel cümlelerini, Başyazarımız kalbinde saklayacağını söyledi ve o satırları matbaaya vermedi.

AKBABA'cılar, kalemleri ve fırçaları ile Kıbrıs Türklerine mutluluklar diler.

Sabri Deniz:

Ayancık, orman işletme yol etüdü ekip şefi yazıyor:

«AKBABA'nın 1958 den beri okuyucusuyum. Elimde sayılar birikti. Bulunduğum bölgelerde ciltletmek imkânı yok... Cilt kapağı yaptırmıyorsunuz?»

Cevabımız:

Bir zamanlar yaptırıyorduk. Şimdi yaptırmıyoruz. Sebebi, karşılaştığımız zorluklar: Bazı titiz okuyucularımız, olmayacak renkler istiyor, üstü açık gri, sırtı yeşil olsun gibi... Bazıları, hiç kâr etmeden sadece hizmet zevki ile verdiğimiz halde fiatını pahalı buluyor, bazıları da ödemeli gönderdiğimiz birkaç kapağı almayıp iade ediyor... Bu yüzden birkaç yıldır vazgeçtik.

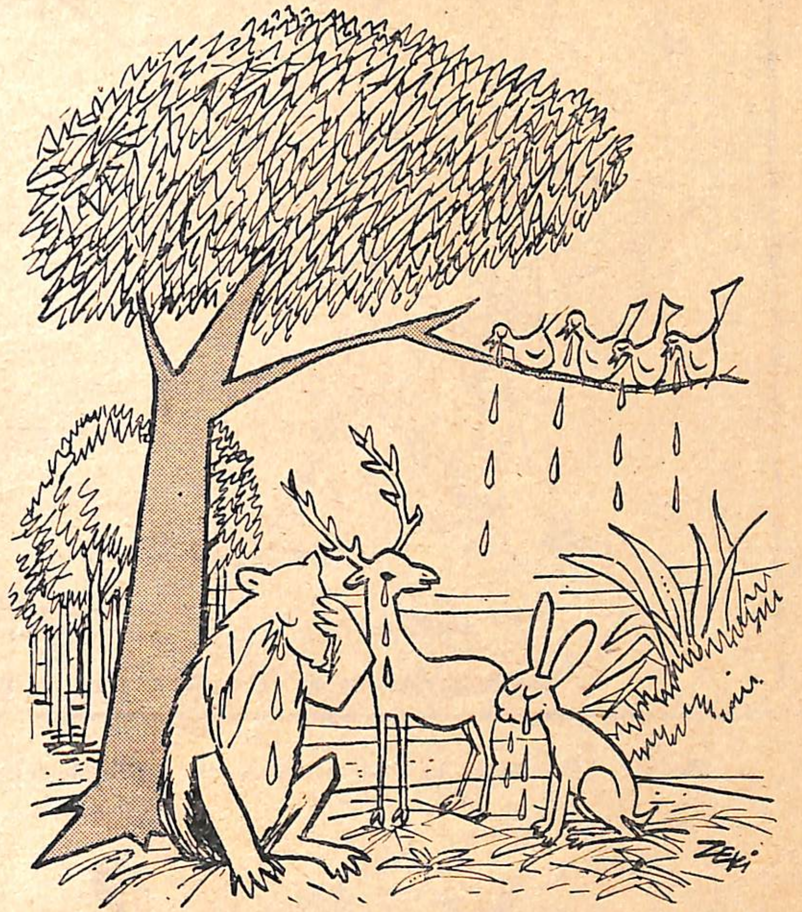
Ama isteyenler günden güne çoğalmakta.. Çaresiz yine katlanacağız. Vazifemiz sizleri memnun etmek.

Yakında, kapaklarımız hazır olunca AKBABA'da ilân edilecektir.

Saygılarımızla.

AKBABA

Manisa Tarzanı öldü. — Gazeteler —

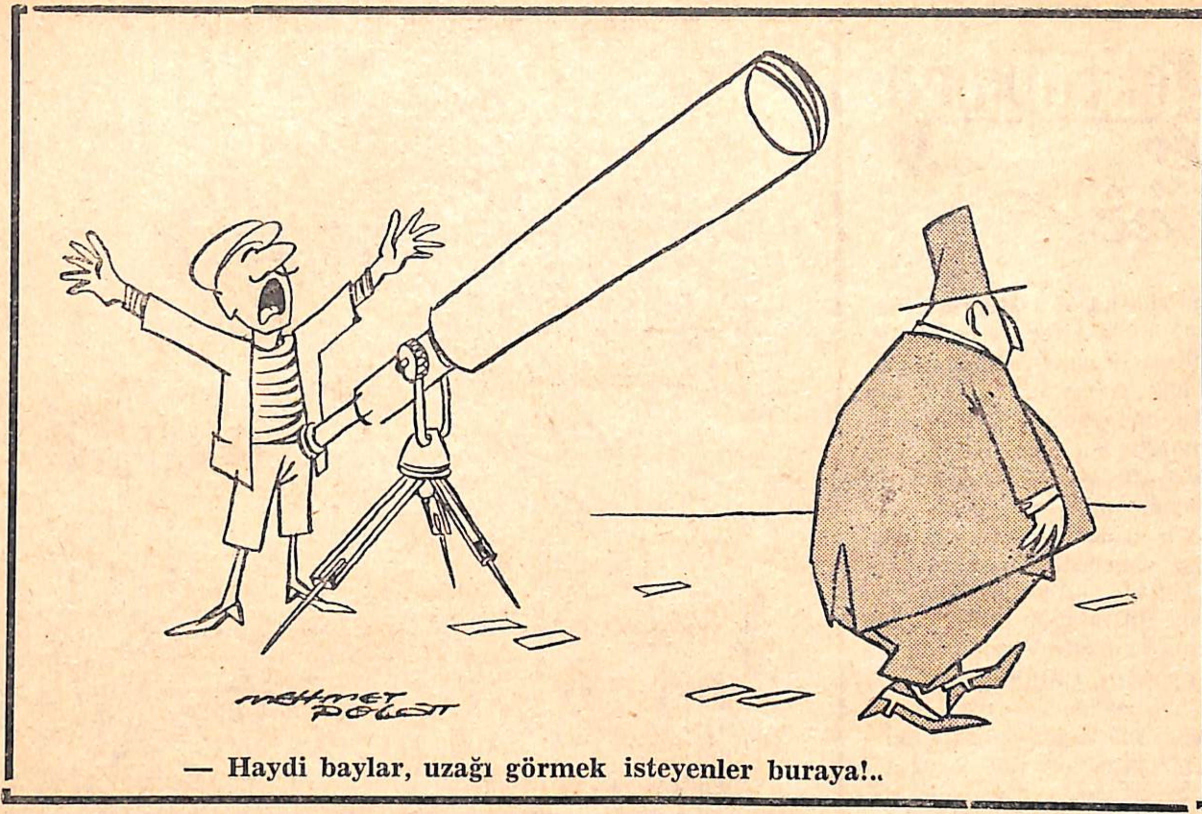

Yazısız

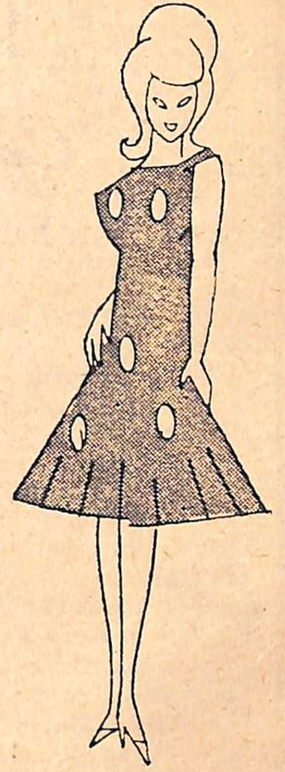
Futbol hastası!

«Bu yaz Londra'da kadın e

— Haydi baylar, uzağı görmek isteyenler buraya!..

Amerika'da «Siyah - Beyaz kavgası» yine başladı. (Gazeteler)

Onlarda!

Yazısız

Estetik ameliyat yapanlar aras

— Bizimki çok utangaç şekerin

İç çamaşırlar!

Delikanlı bütün cesaretini toplıyarak yazıhaneye girdi. Müstakbel kayın pederi yalnızdı ve pek neşeli değildi.

Delikanlı, ziyaret sebebini anlatınca gürledi:

— Kızımla evlenmek mi?.. Şaşarım aklına.. Evlât sen daha onun iç çamaşırlarını bile sağlayacak durumda değilsin.

Genç talip, öfkeli bir sesle:

— Öyle mi? dedi. Şunu bilin ki bu işi siz de pek iyi başaramıyorsunuz!

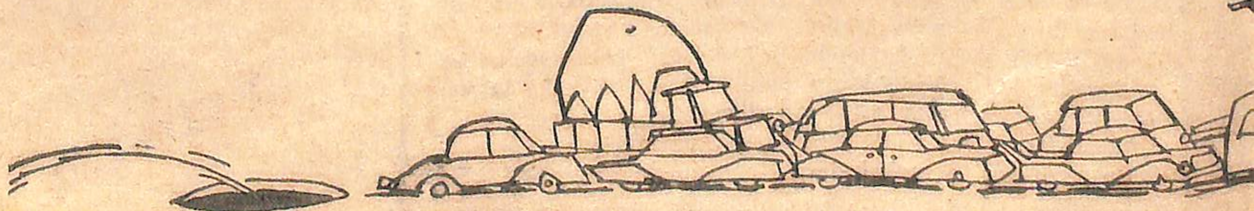
Hazırlık

Bir iş adamı karısına telefon eder:

— Sinemaya gideceğiz hazırlan.

— Bu gece mi?

— Hayır yarın akşam!

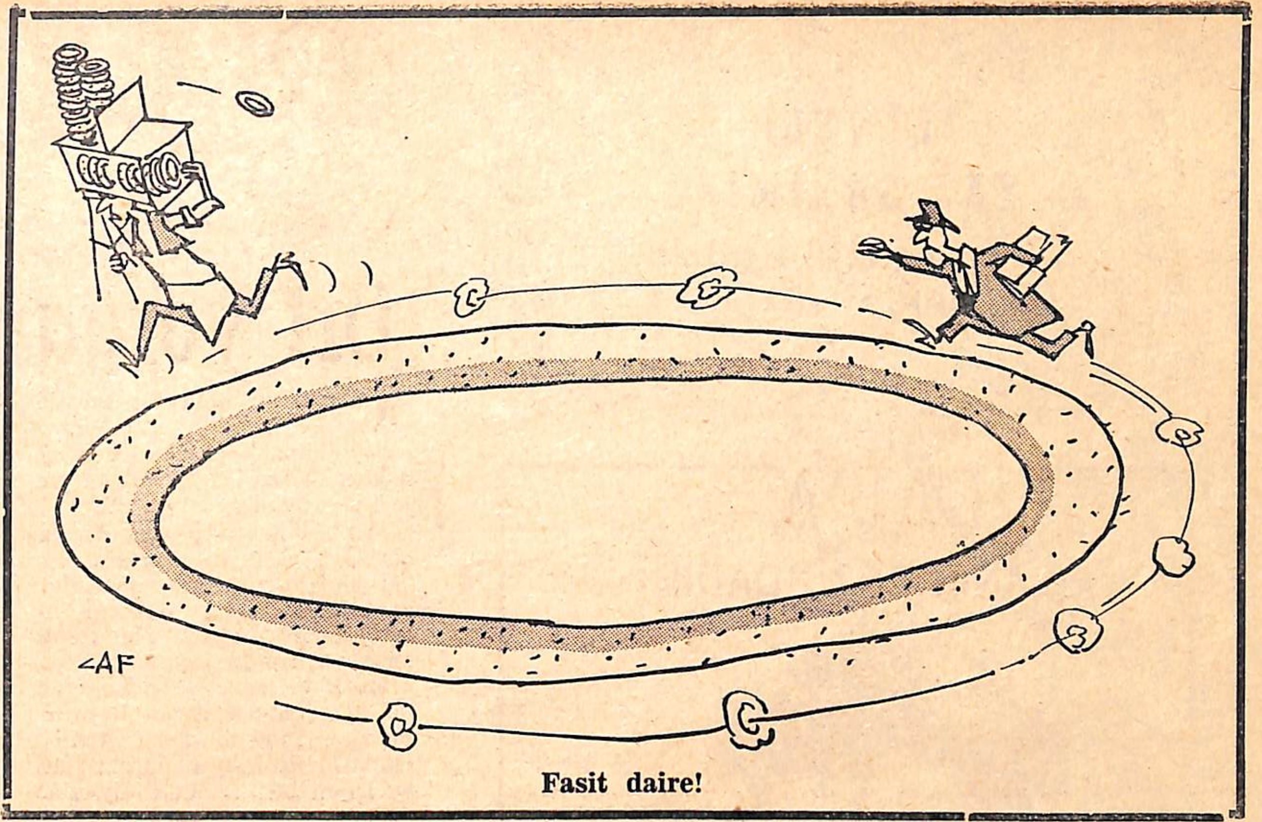
Y

...elikli olacak» (Gazeteler)

Bizde!

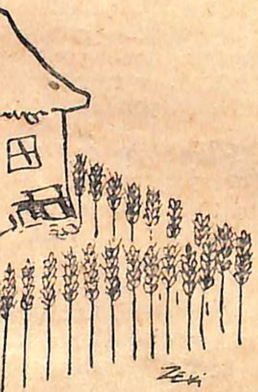
...kler de var. (Gazeteler)

Fasit daire!

...edinceye kadar çok uğraştım!..

Ayni fikirde!

Bir seyyah grubu, Akdeniz seferini yapan bir vapurun salonunda toplanmış gönül maceralarını anlatıyorlardı. Biri,

— «Dünyanın hemen her yerini gördüm», dedi. «Fransa'da, İtalya'da, Hindistan'da, İspanya'da bir yığın güzel kızlarla eğlendim, öpüştüm, ama karımın bana verdiklerini hiçbirinde bulamadım.»

Güneşten yanmış yakışıklı bir delikanlı elini dizine vurdu,

— «Vallahi, hakkın var, azizim ben de aynı fikirdeyim!» dedi.

— Aylâ büyüyünce avukat olacak.. Ben de yargıç olacağım... Sen ne olacaksın?.

Kare

Bir sarhoş arkadaşına:

— Her şeyi çift görüyorum!

— Ben de..

— Öyle ise gel poker oynıyalım!

PARA
ASLANIN AĞZINDADIR

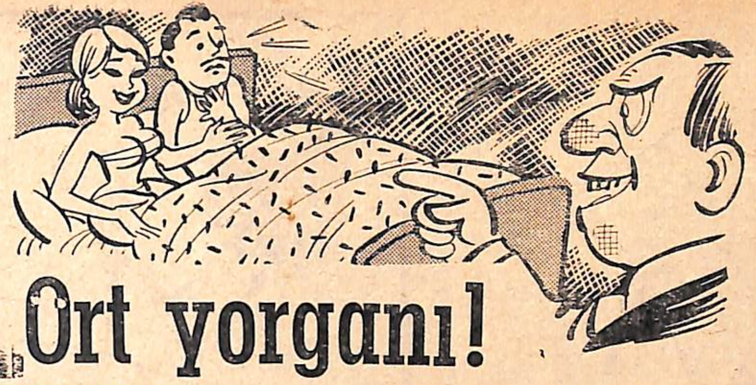
İSRAFTAN
KAÇININIZ.
GÜVENDİĞİ
NİZ GIDAYI,
PİVALE
Yİ ALINIZ

İHAP HULUSİ İSTANBUL

193

Reklâmcılık: 2642—135

Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için
KONYALI
daima hizmetinizdedir.

Ört yorganı!

NAMUS bir, domates salçası iki...

Bay Sumân Setamod, bunları sevdiği kadar hayatında hiçbir şeyi sevmemişti.

Namusa karşı öylesine büyük bir zaafı vardı ki kafasını koparabilir, tırnaklarını sökebilir, vücudundaki sinir tellerini lif lif çekebilir, fakat namusunu onun varlığından ayıramazdınız.

Ahlâk ve fazilet ilmini okutan bir üniversite açılsaydı Bay Sumân Setamod mutlaka Namus Kürsüsü Profesörü olurdu. İlmi ve irfanı bu konuda öylesine derin, öylesine köklüydü.

Çocukluğu domates tarlaları içinde geçmişti. Namusla domates salçasını ne zaman birbirine karıştırdığı bilinmiyordu ama namustan sonra en çok ilgi duyduğu şeyin domates salçası olduğunu anlayabilmek için onunla sadece birkaç dakika ahbaplık etmek kâfiydi.

— Namus!.. diyordu. Çok önemli bir yaşama problemidir!.. Bu problemin kökü milâttan önceki yüzyıllara dayanır!.. Romalılar ve Finikeliler domatesi ve domates salçasını keşfetmeden evvel namus meselesinin trigonometrik ve geometrik yönlerini incelediler!...

Bu ilmî ve ciddî başlangıçtan sonra bir taraftan boynunun kökünü kaşıyor, bir taraftan da nutkuna devam ediyordu:

— Namus, ahlâkın özüdür arkadaşlar!... Nasıl ki salça domatesin özü ise!.. Yüz kilo domatesten ancak otuz kilo salça çıkarılabilir!.. Fakat bir ton ahlâktan çıkarılabilecek namus miktarı beş kiloyu geçmez!.. Bazı imalâtçılar su ve çeşitli maddeler katmak suretiyle domates salçasının gramajını çoğaltabilirler!.. Hattâ biraz pudra şeker ekleyip onu nefis bir sos haline getirebilirler!.. Fakat namus, klâsik ve neoklâsik imalâtta yabancı madde kabul etmeyecek kadar soylu bir öze sahiptir!..

Bay Suman Setamod'un elli dönümlük bir domates tarlası, yirmibeş motorluk bir salça imalâthanesi ve on yıldanberi yirmibeş yaşında bulunan çok salçalı ve çok namuslu bir karısı vardı. Gündüzleri öğlene kadar şehrin dışındaki domates bahçelerini teftiş ediyor, öğle sonraları imalâthaneye uğrayıp salça kutularına yapıştırılan etiketleri gözden geçiriyor, geceleri de -cins bir fino köpeği gibi- her zaman yanında taşımaktan zevk duyduğu genç ve güzel karısıyla briç ve bezik partilerine katılıyordu.

* * *

Bayan Sumân, nikâh dairesinden çıkıp da domates tarlalarının ortasındaki salça kırmızısı eve gelin geldiği saatten itibaren kocasına lâyık bir eş olmaya başlamıştır.

İlk işi, yıllardanberi açılış ruhsatı alınamayan salça imalâthanesini resmen açtırmak oldu. Kocasına müşkilât çıkarmakta direnen ilgili ve yetkili kişiler, Bayan Sumân'ın salça rengi elbisesi üzerinde dalga dalga bukleleşen sarı saçlarını okşamaya başladıkları dakikada imalâthanenin açılış ruhsatı imza kartonu içinde sıra bekliyordu.

Parmaklar, saçlardan omuza doğru inince Bayan Sumân, fingirdek bir kahkahayla geri çekildi:

— Olmaz!.. diye fısıldadı, ol maz!.. Biz, karı-koca çok namuslu insanlarız! Bizim için namus, domatesten de, salçadan da daha önce gelir!..

Çapkın müdür, hovarda hovarda gülümsedi:

— Henüz omuzlarındayım güzelim. Namusla aramızda iki günlük yol var!..

Bayan Sumân, arzu dolu bakışlarını genç müdüre çevirdi:

—Güleyim bari!.. dedi. Nerde iki günlük yol ayol?... Şuna iki dakikalık bir mesafe desene!... Omuzumdaki parmaklar on saniye sonra boynumdan aşağı inecek, yirmi saniye sonra sütyenimin kıvrımlarında mecburî durak yapacaksın.. Birinci dakikanın başında ilk virajı almış olabileceğini sanıyorum. Eğer vites değiştirmezsen iki dakika sonra namus, bölgesinin bembeyaz asfaltında park yapacağına eminim!.. Çok rica ederim, beni rahat bırakınız... Daha üç günlük gelinken kocama ihanet edemem ben!.. Hele salça ruhsatı imza kartonundan çıkmadan, aslâ!...

Genç müdür teminat verdi:

— Boşuna üzülüyorsunuz, dedi. Ruhsatname yarın bu saatlerde kocanızın cebindedir!.. Siz memleketimizin ekonomik kalkınmasında büyük bir rol oynayacaksınız!.. Özel teşebbüslerin bu gibi çalışmalarını desteklemek bizim ne kadar görevimiz ise sizin de bizim özel teşebbüslerimize karşı ayni anlayışı göstermeniz gerekir!..

Ve... cevap beklemeden Bayan Sumân'ın taze bir domates dilimini andıran dudaklarını dudakları arasına aldı...

* * *

— Alo!.. Sen misin şekerim?... Eğer spor-toto kuponlarından artakalan bir zamanın varsa bugün bana gelmeni isteyecektim!..

— Yalnız mısın?..

— Pek çok!.. Biliyorsun, bu-

gün bizim imalâthanenin açılış töreni var, saat onsekize kadar benden başka herkes törende bulunacak!.. Bu fırsatı değerlendirmek istemez misin?

— İsterim ama... Bilmem ki, mümkün olabilecek mi?

— Ne yaparsan yap, mutlaka gel!.. Bir daha böyle bir imkân elimize geçmez!..

Birkaç saat sonra şehrin dışındaki büyük tesislerde Bay Sumân Setamod'un büyük imalâthanesinin açılış töreni yapılırken Bayan Sumân'la yeni hovardası evlerinin loş bir köşesinde pencere perdelerinin kapanış törenine başlamışlardı.

Kadın ne kadar olgun ve pişkinse genç hovarda da o nis bette toy ve korkaktı.

— Ya gelirse? diyordu. Hiç beklemediğimiz bir anda birdenbire gelirse? Sokak kapısının anahtarı var mı?

— Var.. Var amma gelemez!.. Gelemez çünkü!.. O kadar dâvetiye bastırdı, o kadar insana söz verdi!.. Onun için söz namus demektir!.. Namus ise her şey demektir!.. Üstelik işin içinde domates meselesi de olunca gelmesine imkân yoktur, korkusuzca istirahat edebilirsin hayatım!..

Genç adam gözlerini yatak odasının duvarlarına dikti. Her tarafta domates resimleri asılıydı. Kırmızı domates, yeşil domates, sırık domatesi, salçalık domates yığınları, dolmalık domates sepetleri.. Ve bunların arasına serpiştirilmiş vecizeler... Yalnız namus üzerine söylenmiş, altında büyük adamların imzası bulunan vecizeler...

— Namusu ve domatesi ne çok seviyor!.. diye mırıldandı genç adam.

— Elbette!.. dedi kadın. Elbette sever!.. Bu iki şeyden başka onun nesi var ki?.. Kocam için dünya üzerindeki bütün varlıklar sadece namusla domates üzerinde durur!.. Onun için her şey namus ve domates demektir!. Hattâ dikkat ederseniz adından ve soyadından bile namus ve domates çıkar!..

— Anlamadım!...

— Anlaşılmayacak bir şey yok!.. Yaz şuraya kocamın adını, yaz bakalım: Suman Setamod!.. Şimdi tersinden oku yazdıklarını!.. Ne çıktı?

— Domates - Nâmus!..

Genç adamın gözbebekleri, tersinden okuduğu isimle duvardaki resimler arasında renkli bilyalar gibi yuvarlanıyordu.

* * *

Her ikisi de henüz yatakta idiler... Salonda yanan sobanın harareti yatak odasına kadar ulaşamıyordu ama Bayan Sumân yatağın içinde bir demet alevdi!

Birden yatak odasının kapısı açıldı. Bay Sumân Setamod, gözbebeklerinde korkunç bir donuklukla içeri girdi:

— Alçak kadın!.. diye haykırdı. Duvardaki vecizelerden de mi utanmadın?... Hiç olmazsa şu tertemiz domates resimlerini indirseydin, onları kirletmeseydin!.. Dünyada sadece namus ve domates için yaşayan kocana karşı irtikâp ettiğin bu namussuzluğun cezasını çekeceksin!.. Kim o koynundaki çıplak adam?... Söylesene kaltak, kim o?...

Bayan Sumân, korkak ve şaşkın bakışlarla yatağın içinde âdeta erimiş bulunan genç hovardanın titreyen omuzlarına tutunarak:

— Kocacığım!.. dedi. Sinirlenme!.. Hatırlıyor musun, bizim imalâthanenin açılışı için ruhsat tezkeresi lâzımdı?..

— Evet!..

— İşte bu adam temin etmişti o tezkereyi!..

— Yaaaa?

— Hatırlıyor musun, domates neslinin islâhı ve domates salçasının modern gelişmesi konusunda Batı Avrupa memleketlerine bir inceleme gezisi yapman için seni telefonla aramışlardı?

— Evet!

— İşte arayan bey bu idi!.. Senin yapacağın o seyahatin bütün imkânlarını ve detaylarını bu bey hazırlamıştı!..

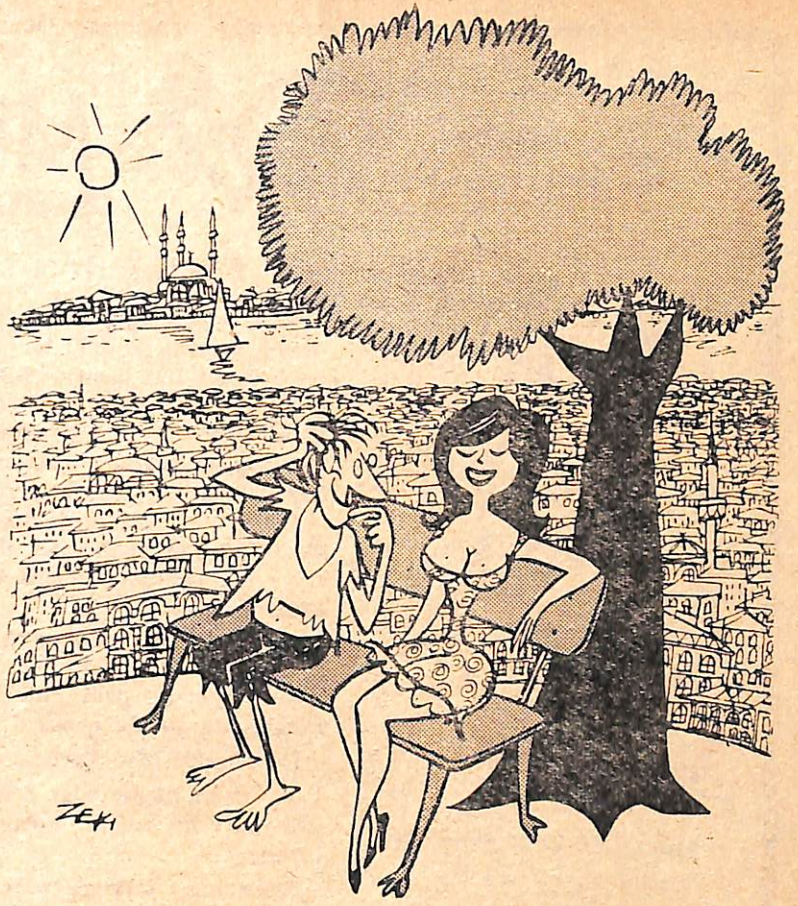
— Yaaaaaaaa!..

— Hatırlıyor musun, birkaç gün evvel «Dünya domates müstahsilleri genel kurultayı»na baş delege seçildiğini bildiren bir telgraf almıştın!.. İşte seni baş delegeliğe seçtiren yine bu beydir!..

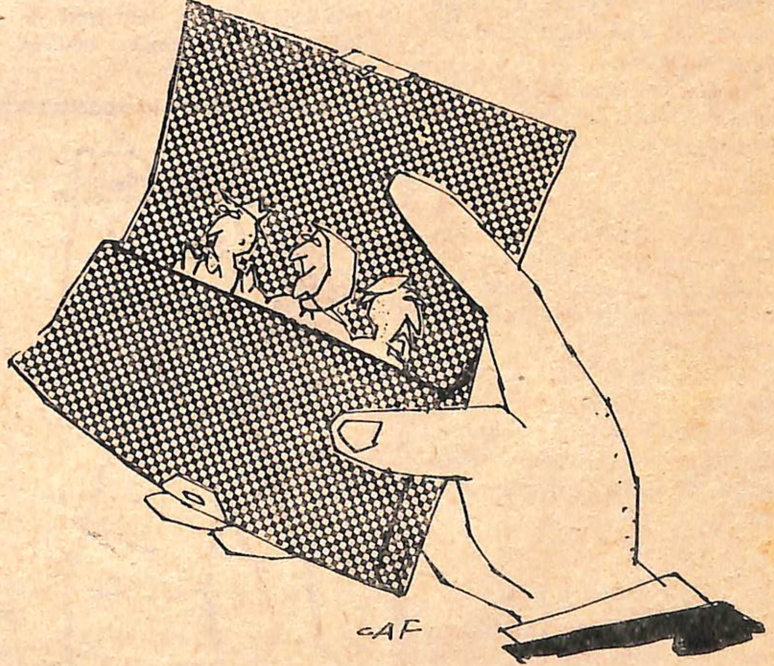
Bay Sumân Setamod, minnet dolu bakışlarla hem karısına, hem de yatağın içinde korkudan tir tir titreyen genç adama baktı...

— Sen ne saygısız kadınsın be!.. diye haykırdı. Baksana, beyefendi titriyor... Ört yorganı da üşümesinler!..

Şemsi BELLİ

— Vay canına, hayat ne güzelmiş be!..

Harcananlar!

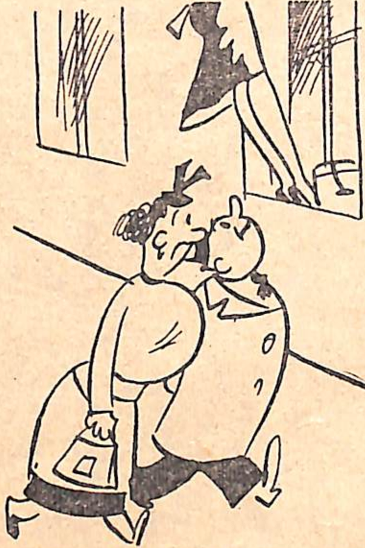

Yazısız

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Maşallah kanburun doğruldu!

Neden?

Fransa'da manevralar sırasında bir asker tüfeğini kaybeder. Komutanı onu yanına çağırır:

— On beş gün hapis yatacaksın Moris, der, bir de aylığından tüfek parası kesilecek...

— Fakat, şey!...

— Hiç itiraz etme der komutan ya bir tank kaybetseydin ne olurdu? Gene haline şükret!... Bu kadarla atlatıyorsun.

Asker, bir müddet düşünür sonra:

— Şimdi anlıyorum komutanım der, kaptanın batan gemisini niçin terketmediğini...

* * *

Bir İngiliz gibi

Bir Amerikalı Londra'nın meşhur mağazalarından birine gider ve İngiliz stilinde bir takım elbise beğenir prova ederken satıcıya:

— Yakıştı mı? diye sorar...

— Tamamiyle değil der satıcı; bir melon şapka lâzım!..

Amerikalı adamı haklı bulur ve bir melon şapka giyer ve gene sorar:

— Yakıştı mı?

— Tamamiyle değil efendim! diye cevap verir satıcı. Size bir de şemsiye lâzım!...

Amerikalı bir şemsiye beğenir, koluna asar, aynanın karşısına geçer gayet ciddî bir tavırla satıcıya döner:

— Biz İngilizler ne giysek kendimize yakıştırırız!

Pazarlık

Mac İntoch oğlu Jimmy'yi yanına çağırdı ve dedi ki:

— Şimdi tek başına gidip kendine pantalon alacaksın. Yalnız pazarlık etmeyi unutma ve Mac Ferlan sana ne fiyat söylerse, yarısını ver!

Jimmy doğru pantaloncu Mac Ferlan'ın dükkânına gitti ve bir pantalon beğendi; fiyatını sordu:

— İki sterlin dedi Mac Ferlan.

— Veremem, dedi küçük çocuk: bir sterlin olsun...

İyi yürekli Mac Ferlan:

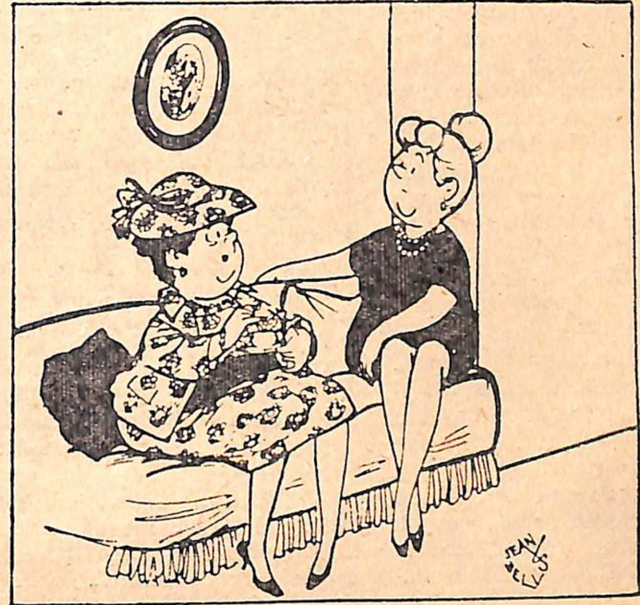
— Olsun, dedi: Ben gençleri severim onları kırmak istemem...

Babasının talimatına harfiyen riayet eden Jimmy:

— Ama dedi ben ancak yarım sterlin verebileceğim!...

— Ben bu pantalonu yarım sterline satmam dedi mal sahibi: al götür sana bedava veriyorum!...

— Öyle ise dedi Jimmy, bu pantalondan iki tane istiyorum!.

— Nihayet beni zayıflatacak doktoru buldum! Altıncı katta oturuyor..

Telgraf

Epey zamandır işsiz kalmış bir komedi artisti, nihayet bir tiyatroda iş bulmaya muvaffak olmuştu. Karısına müjdeledi:

— Karıcığım çok iyi bir iş buldum; derhal turneye çıkacağız. Yalnız bir başkasını da ayni işe almaları ihtimali varmış. Böyle bir aksilik olur, kontratımı bozarlarsa bu gece telgraf çekip bildireceksler...

Gece saat 11.30 sıralarında kapı çalındı, gelen postacı idi. Zavallı aktör uzatılan telgrafı ağlamaklı bir halde aldı; bir türlü açamıyor elinde tutup duruyordu. Karısı dayanamadı:

— Açsana canım, dedi; belki sandığın gibi değildir hem iyi, kötü ne yazıyorsa okumalısın!...

Doğru idi. Komedyen elleri titreyerek kâğıdı açtı, okudu, yüz ifadesi yavaş yavaş değişti, gülmeğe ve okuması bitince de telgraf elinde havalara zıplamaya başladı:

— Müjde karıcığım, kontratımı bozmamışlar; annen hasta, bu yaz tatilinde bize gelemeyecekmiş!.

İçi dışı

Seksen yaşına rağmen güzel, genç bir kızla evlenen meşhur violonselist Pablo Cosals gazetecilere şöyle demişti:

— Niçin gülümsüyorsunuz? Damın üstü karlarla örtülü ise bu içerde ateş yanmıyor demek değildir!...

Her gün boyum biraz daha uzuyor...

ve enerjim altı çocuğunkine bedel

Neden?

Çünkü sabahları annem bana nefis SANA sürülmüş birkaç dilim hazırlıyor.

Anneler! büyüme çağındaki çocuklarınıza besleyici ve lezzetli, SANA sürülmüş ekmek dilimleri veriniz

Çünkü 100 gr. SANA'da, insana mukavemet veren 2000 ünite A ve 100 ünite D vitamini mevcuttur.

Pastörize sütlerle imâl edilen ve bol vitamin ihtiva eden SANA hâkikî bir enerji kaynağıdır.

Sana

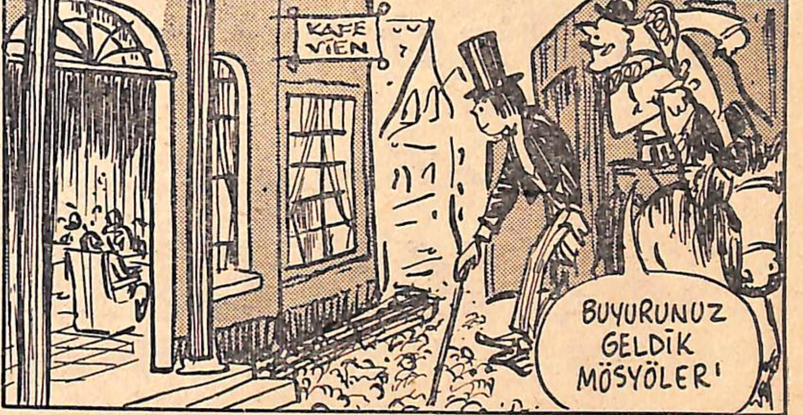
ağıza tat, vücuda sıhhat!

İlâncılık: 2363—134

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

Akbaba yaz sayısı

Bir Mizah Şaheseri

Basbayağı Bir KADRİ

aziz nesin

Aziz Nesin, öyle sanıyoruz ki, mizah edebiyatındaki en güzel eserini verdi: «Basbayağı bir Kadri» hikâyede yeni bir rekordur.

Bu uzun hikâyenin yayınlanmasına özel yaz sayımızda başlayacağız.

«Basbayağı bir Kadri» dört sayı sürecek ve size hayatınızın en tatlı kahkahalarını attıracaktır!

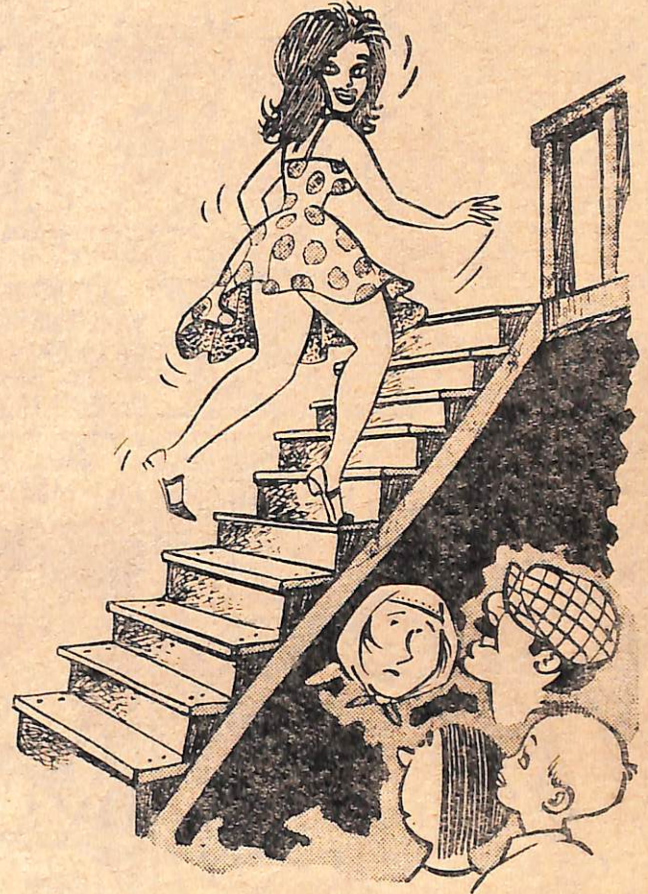
İstanbul'da şöhret yapmış meşhur futbolcu Kadri'nin bir Anadolu kasabasındaki maceralarını anlatan bu hikâyeyi, Yusuf Ziya Ortaç okuduktan sonra:

— Ben, dedi, AKBABA'nın kırk bir yıllık hayatında, bir yazıya bu kadar güldüğümü bilmiyorum!

AKBABA'nın özel yaz sayısı 4 Temmuz Perşembe günü çıkacaktır.

Özel sayımız (8) sayfa ilâveli olacak ve yine bir liraya satılacaktır.

4 Temmuzu 4 gözle bekleyiniz!

«Anneciiiim!..

Katlardaki genç, yaşlı, kadın, erkek kiracılar, kasketi kaşına düşük kara bıyıklı çapkın ev sahibi, kapılarının önlerine fırlamış, merdiveni koşarak çıkan kızın savrulan etekleri altından beyaz beyaz, diri diri gözüküp kaybolan bacaklarını seyrediyorlardı!»

ORHAN KEMAL

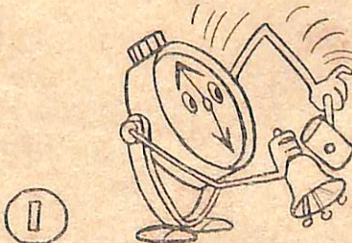
AKBABA için yazdığı «FİLİZ» romanına böyle başlıyor...

4 Temmuzu 4 gözle bekleyiniz!

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

Yalçın Çetin

DÜNYA YÜZÜNDEKİ GARİP ŞEHİRLER-DEN BİRİNDE SAAT SABAHIN ALTISINI ACI ACI ÇALDI

İşte size yepyeni, bambaşka bir çizgi roman...

«Gündüz insan, gece kurt»u, size Yalçın Çetin hazırladı. Bu titiz çizgili genç sanatçımız şimdi Almanya'da, Alman dergilerinde çalışıyor.

Kalemi ve fırçası, bu romanda göreceksiniz, büsbütün güzelleşmiş ve olgunlaşmış...

«Gündüz insan, gece kurt» yalnız yirmibeş hafta sürecektir.

Bu yeni romanımıza da (8) sayfa ilâveli özel yaz sayımızda başlayacağız...

Yalçın Çetin Almanya'da.. Ama, kalbi burada ve sizler için çarpıyor. Bizi unutmayan arkadaşımıza teşekkürler ederiz.

4 Temmuzu 4 gözle bekleyiniz.

KOMİSER OSMAN

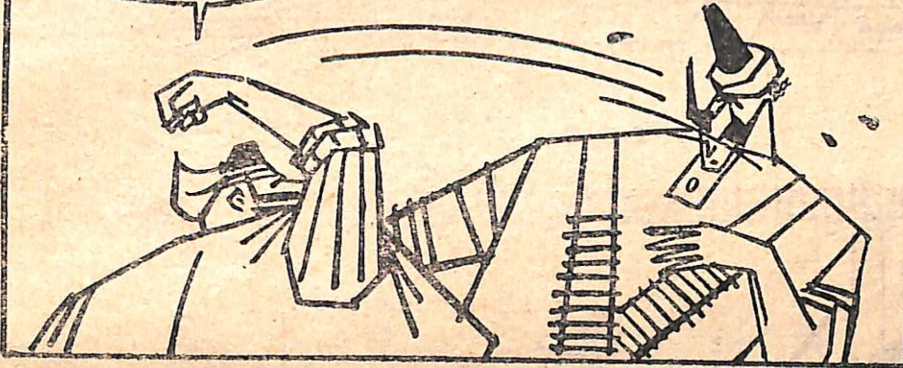
TURHAN SELÇUK

KUÇEROYA KARŞI

36

ASABI BOZULAN HAYDUT KUÇERO, OSMANOYA ŞİMŞEK GİBİ BİR ÇIKIŞ YAPAR...

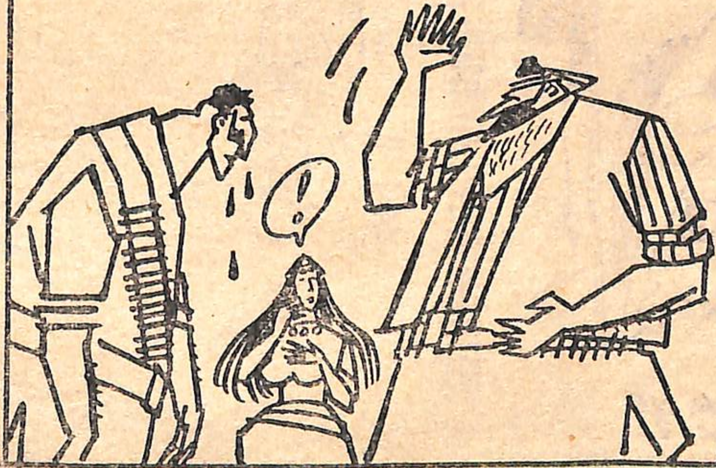

OSMAN KUÇERONUN SURATINA ÜST ÜSTE YEDİ SEKİZ YUMRUK YAPIŞTIRIR...

TERS TARAFINA YUMRUK YİYEN KUÇERO, YÜZÜ GÖZÜ KAN İÇİNDE AYAKTA SALLANMAKTADIR. OSMAN YAKLAŞIR, DENGESİNİ KURAR, SAĞ ELİNİ KALDIRIR VE...

MEŞHUR OSMANLI TOKADINI KUÇERONUN ŞAKAĞINDA PATLATIR...

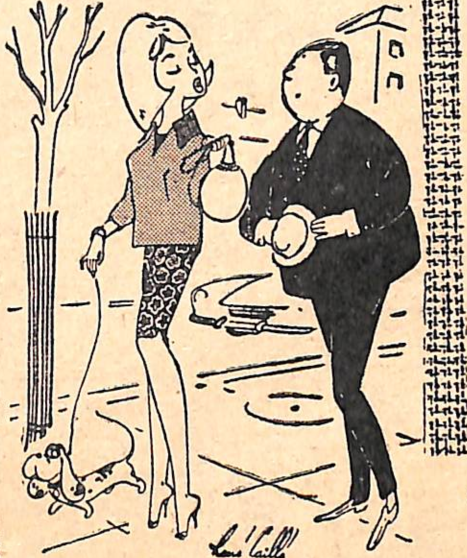

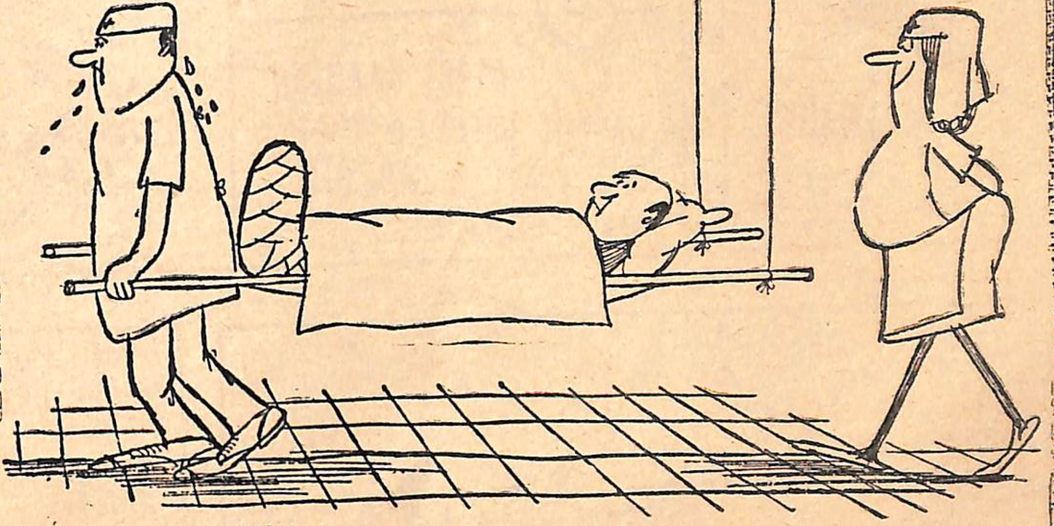
ÜST ÜSTE ATILAN ÜÇ SİLAH SESİ MEYDANI İNLETİR. FADİK OSMANONUN ÖNÜNE GEÇMİŞTİR..

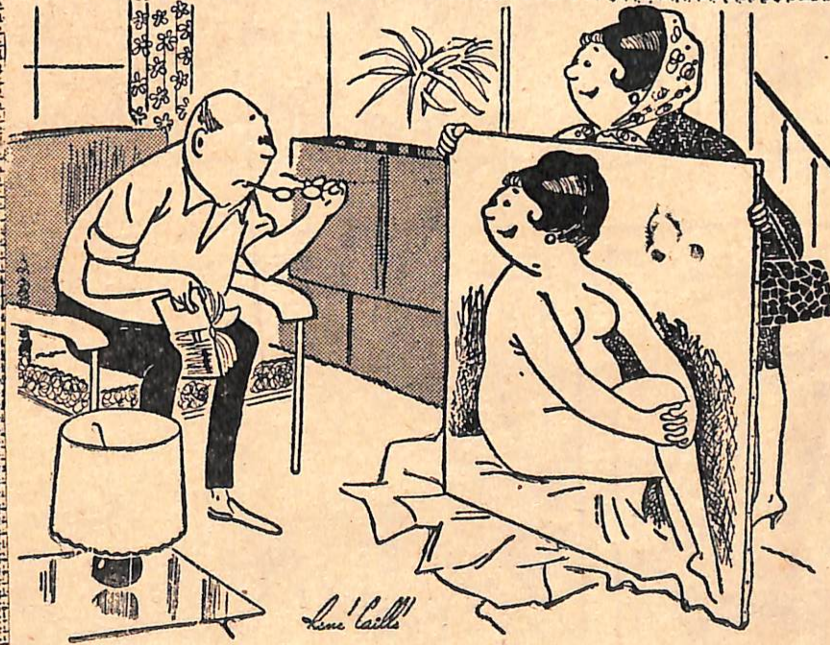
Dünya Karikatürleri

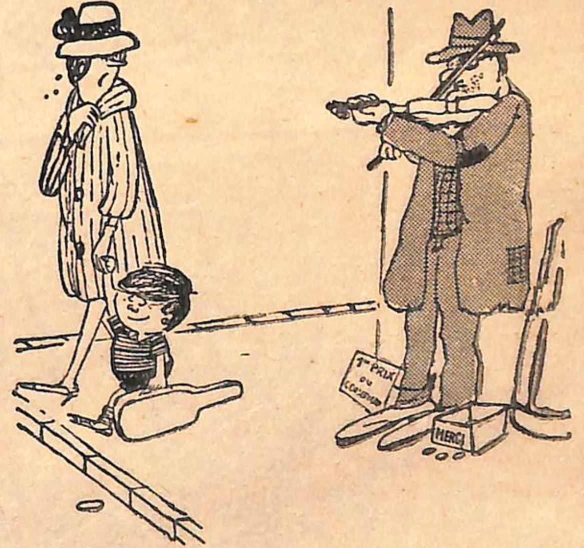
—BEN ROMEO, SİZ DE BENİM JÜLYET'İM OLACAKSINIZ...
—SAĞLAM BİR DE MERDİVEN LÂZIM!

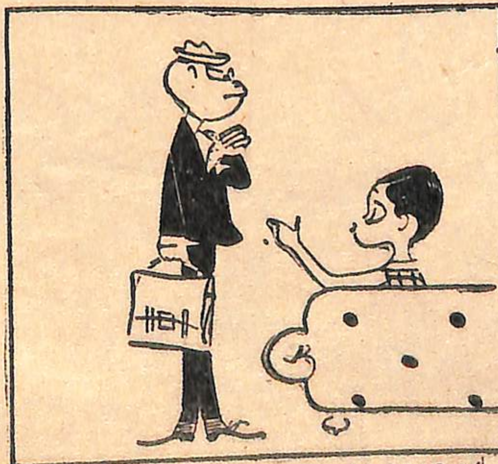
YAZISIZ

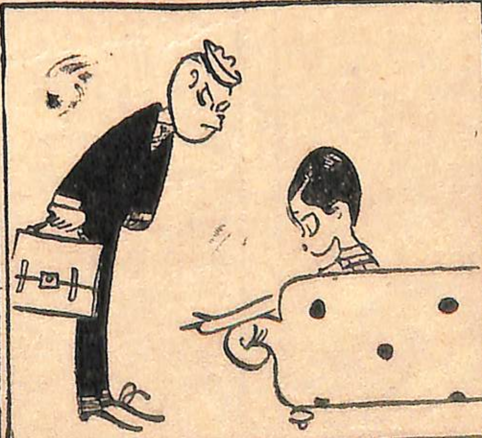
—ARTIK SABAHTAN AKŞAMA KADAR NE YAPTIĞIMI SORMAZSIN DEĞİL Mİ?..

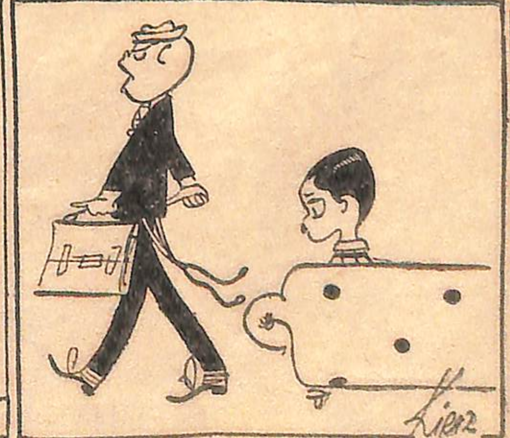
YAZISIZ

—AMAN NE SAVRUK ADAMSIN, ŞU KRAVATINI BİRAZ SIK...

—ŞU İSKARPİNİNİ DE İYİ BAĞLA!

—MERSİ KARICIĞIM, HADİ ALLAHAISMARLADIK!...

Bir Hikâye Yarışması...

* AKBABA, 4 Temmuzda çıkacak 8 sahife ilâveli yaz sayısında bir hikâye yarışması açıyor.

* Bu hikâye yarışmasının müddeti yoktur. Kalemine ve sanat gücüne güvenen her okuyucu katılabilir.

* Hikâyeler, kâğıdın bir yüzüne ve mutlaka yazı makinesi ile yazılmış olmalıdır.

El yazısı ile gönderilecek hikâyeler yarışmaya katılmıyacaklardır.

* Kabul edilen hikâyeler üç dereye ayrılacaktır: Bir yıldız, iki yıldız, üç yıldız.

* Bir yıldızlara 50, iki yıldızlara 75, üç yıldızlara 100 lira armağan edilecek ve bu yazı bedelleri posta ile adreslerine gönderilecektir.

* Hikâyelerin AKBABA adresine gönderilmesi ve zarfın üzerine «Hikâye yarışması» yazılması rica olunur.

Ak. 137

Bu cüzdan ile...

...biriktirmiş olduğunuz paralar mutlaka değerlenecektir.

Bankamıza yatıracağınız tasarruflarınız, her zaman emniyette kalacağı gibi, o/o 6,5'a kadar faiz alarak zengin para ve apartman daireleri ikramiyelerine katılabilir.

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

Basın - 8746 - A - 5495 - 138

Aziz Nesin'in şaheser bir uzun hikâyesi:

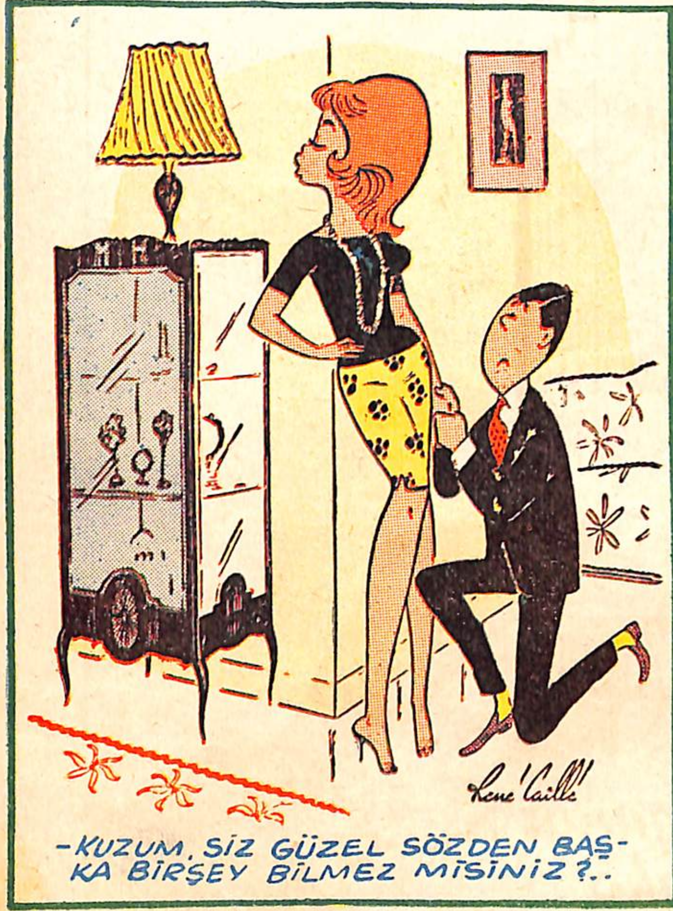
Basbayağı bir Kadri!

Yusuf Ziya Ortaç, dört sayı sürecek bu uzun hikâye için: «Hayatımda hiçbir mizah yazısı beni bu kadar güldürmedi!» diyor...

4 Temmuzu 4 gözle bekleyiniz!

Ak. 139

Akbaba

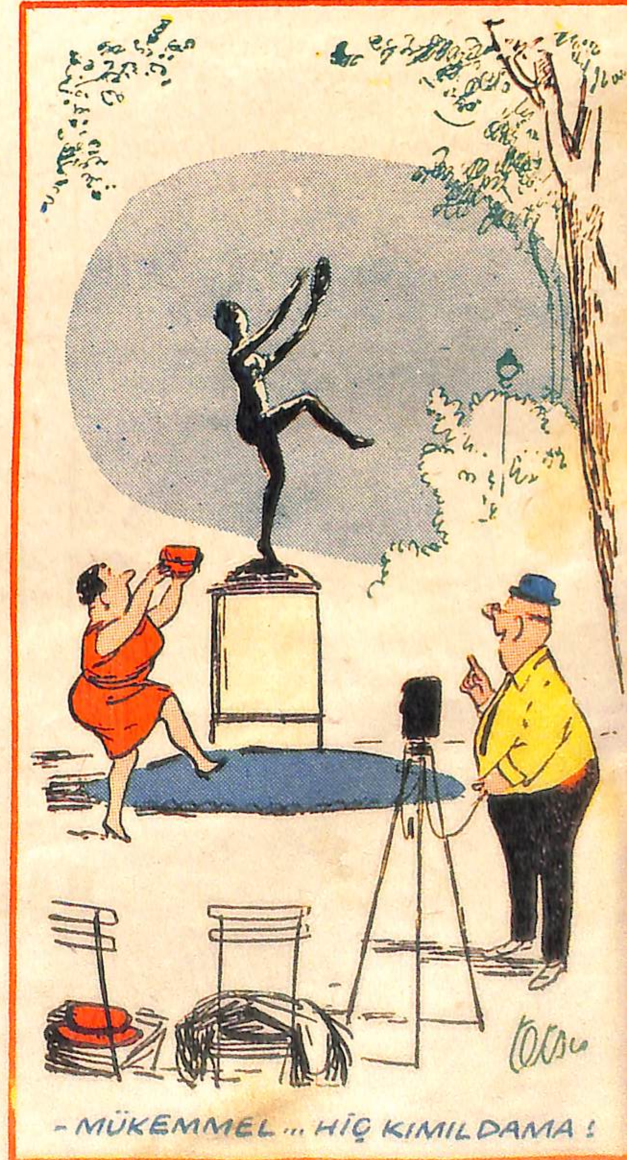
-KUZUM, SİZ GÜZEL SÖZDEN BAŞKA BİRŞEY BİLMEZ MİSİNİZ ?..

POLİS- BAHAR GELMİYOR MU, HAVALANAN HAVALANANA !

-AH ŞU AĞAÇ... BİRAZ DAHA BOY ATSA, GİDİP GELMEK NE KADAR KOLAYLAŞACAK !

-MÜKEMMEL... HİÇ KIMILDAMA !